

Sütő Gábor*

A történelempolitikai tudatosságról **/NAPI ÉS TÁVLATI CÉLJAINK ÖSSZEFÜGGÉSEI/**

Világunkban visszaszorulóban vannak az általános emberi értékek és eszmények. Erkölcs, tisztesség, adott szó, mindenkire egyformán vonatkozó jog már nem dívik. Hiányukban leromlik az emberek tudatállapota, küzdelmesebbé válik mind a nemzeti, mind az egyéni érdekek védelme. A nemzetektől elidegenült háttérhatalom hazugsággyárai által trónra ültetett egyetlen erény a türelem, az eltűrés, amit nem is a nevéen, hanem idegen szóval toleranciának neveznek, s ki-ki, kisebbségi, mássági, vagy egyéb beállítottságának megfelelően, mellébiggyeszt valamilyen sejtelmes jelzót. Megfoghatatlan alapértékek nevében bunkóznak le bárkit, akár demokratikusan és nagy többséggel megválasztott elnököt, miniszterelnököt, aki a nép akaratát teljesítve nem türelmes a betolakodó idegen, ellenséges emberekkel és eszmékkel szemben. Mindezek okán parancsoló kitapintani a jelenségek, események, helyzetek mögött a történelempolitikai értelmet, hogy hatékonyabban érvényesíthessük nemzeti érdekeinket, szembeszállva az önfeladó toleranciával és az álnok politikai korrektséggel.

A magyarságnak az évszázados mesterséges szétdaraboltságának körülményei között most e drámaian romló helyzetben kell küzdenie megmaradásáért. Nem tanúsíthat türelmet az Európában a keresztény társadalmat leromboló véres muszlim betolakodással, hazájában pedig a nemzetidegenek intézményesült magyarellenességével szemben, amit érzékelhetően súlyosbít a jelentős és folyamatos agyelszívás és kivándorlás. Történelempolitikai tudatossággal kell szembenéznie azzal, hogy ma sem Európa, sem Magyarország jövőjét illetően nincs világméretű, vagy akár kontinentális, de még országon belüli társadalmi egyetértés sem. Hiánya nem a magyarság bűne, ám megmaradása múlik rajta, hogy emberségesen, de érzelmi, politikai megbicsaklás nélkül helyükre rakja a felelősöket és a bűnösöket, akkor is, ha kisebbségiek, másságiak, nemzetidegenek tiltani akarják, hogy bűneikről akárcsak szó is eshessen.

Jelenlegi választott vezetőink alapvetően történelempolitikai tudatossággal vívják hősieles harcunkat Európáért, Magyarorszáért. De e harc csak akkor vezet győzelemhez, ha a hirdetett politikai jelszó szerint **valóban a magyar Magyarorszáért folyik**, s kormány és nemzet egységben, törhetetlenül viszi végig, azaz megvalósítja, hogy az állampolgári jogok és a kötelességek mindenkire egyformán vonatkozzanak és érvényesüljenek is. Közelítünk ehhez, de ma még nem így van; ahogy ironikusan szoktuk mondani, „vannak egyenlőbbek”.

Történelempolitikai tudatosság

E fogalom alatt a jelen írásban azt értjük, hogy mégoly sürgető, pilanatnyi előnyt ígérő, vagy éppenséggel fenyegető napi politikai igények nyomására sem vonatkoztathatunk el múltunk-jelenünk tapasztalataiból levonható **nem feledendő** történelmi tényektől, s a belőlük leszűrt következtetésektől. Ismerni kell minden kérdés, helyzet, partner előtörténetét és jelenét, s ezek alapján felmérni a jövőbeni lehetséges alakulását, hatását, eljárását. A jövő célkitűzéseinek érdekében, a társadalmi tevékenység valamennyi területén ennek fényében kell alkotóan, nemzeti érdekeinknek megfelelően ítélnünk, döntenünk, cselekednünk. Annak tudatában, hogy ez nem egyszerűen szükséges, hanem parancsolóan halaszthatatlan. A távlati gondolkodás mellőzhetetlen követelmény, akár a jelen feladatainak kivitelezhetősége, akár a jövőbeni céljaink teljesíthetősége kerül napirendre. Törekvéseinknek **magyar nemzeti** emlékezetpolitikaiaknak kell lenniük, minden tekintetben **meg kell szabadulnunk a ránk erőszakolt nemzetidegen igényekhez idomuló esetenként már szolgálai szellemi-politikai alkalmazkodástól**. Más szavakkal, nemzetstratégiaileg kell ítélnünk, döntenünk, cselekednünk a taktikai, s bármennyire lehetetlennek tűnik, a napi politikai kérdésekben is. Mindezt minél kevesebb csatazaj és öndicséret nélkül, s mindenekelőtt **a kétharmados szavazói akarat következetes megismerésével, majd érvényesítésével**. A tetteink beszéljenek és legyenek ellentmondást nem tűrőek, mintsem a szavaink, amelyekbe minduntalan bárki könnyűszerrel beleköthet.

Egyszersmind tudatában kell lennünk, mindezek maradéktalan megvalósítása még nagyhatalom számára is teljesíthetetlen, de irányelvként ez az indokolt minden helyzetben, különben a nemzeti érdekeinket, sőt a megmaradásunkat fenyegető veszélyek sokasodhatnak.

E meglátás igazát sokatmondóan, rémítően bizonyítja Európa, mindenekelőtt a nagyhatalom Németország és Franciaország szemünk előtt játszódó, akár a nemzeti létük megkérdőjeleződéséhez vezethető megrendítő önfeladása. Az idegen, vagy nemzetközinek feltüntetett érdekeknek a nemzeti érdekek elé helyezése nemzetvesztő akár önkéntesen, akár kényszerhelyzetben, akár önállóan, akár szövetségi rendszer keretében teszik. Tanúi és szenvedő alanyai vagyunk, hogy az idegenek hangos erőszakos betolakodása, avagy csendes „legális” betelepülése egyaránt vallási, faji, politikai, társadalmi, azaz **általános** nemzetellenességgel, idegen uralom történelmileg gyors intézményesülésével jár. **Meg is hirdetett végcélja a nemzetállamok megsemmisítése**. Hiába volt ez nyilvánvaló kezdet kezdetétől, az EU vezetői, egyes kormányok és az őket irányító háttérhatalmi összeesküvők nem törődtek vele, mert eleve ez a céljuk. Ezért akarják együttesen megfojtani a szembehelyezkedő Olaszországot, s a V4-eket. Láthatólag Angliát sem menti meg tőlük a brexit, már ha megengedik neki, hogy megvalósítsa a népszavazás döntését. Az ír példától a saját tapasztalatainkon át a brexitig láthatjuk, az EU-ban eluralkodott az addig történő befolyásolt újra szavaztatás, amíg az elidegenedett vezetése által elvárt eredményt nem hozza. Egyidejűleg arra készítik, s kényszerítik egész Európát, sőt a világ más országait is, hogy segítsenek térdre kényszeríteni a nemzeti érdekek ésszerű érvényesítésének útját választó Oroszországot, Kínát és más országokat.

A nemzetállamok jövőjét fenyegető idegen erők által szervezett még idegenebb betolakodás szakadatlanul árad Európába, nálunk pedig egyik alfaja már intézményesült is. Ugyanis az idegenek által kisiklatott legutóbbi rendszerváltásunknak ugyanúgy nemzetidegen uralom lett a lényege, mint az előzőnek; az internacionalista volt, ez kozmopolita. A betolakodott kisebbségek, ajnározott másságok, neoliberális nemzetellenes és nemzetidegen erők által kimúlásra ítélt Kárpát-medencei nemzetünknek azonban meg kell védenie e csonka hazát, a magyarság anyaországát. A nemzeti erőknek, a Fidesz-KDNP kormánynak nemcsak nemzetközi szinten, hanem itthon is harcot kell vívnia e célért. A világnak, főleg szövetségeseinknek, ezt meg kellene értenie, tiszteletben kellene tartania, hiszen az egészséges történelempolitikai tudatukat megőrző nemzetek ezt az utat követik. **A hazai ellenzéknek is ez lenne a minimális állampolgári kötelezettsége, de mert nem a magyar nemzettel, hanem a nemzetidegen erőkkel szövetkezik, a saját kijelentései szerint is ellenzékéből ellenséggé válik.** E helyzet még nyomatékosabban követeli meg, hogy magatartásunkat, gondolkodásunkat, politikánkat a múltat, jelent, jövőt helyesen értékelő történelempolitikai tudatosságnak kell mindig áthatnia, meghatároznia. **Az alaptalanul kényesnek tartott kérdésekben is, sőt különösen azokban,** mert ellenfeleink éppen azért színlelik kényesnek, hogy ne is merjük érinteni, s hogy a hatalomba lopakodva, kész tények elé állíthassák a magyarságot. **A többszöri kétharmad választóinak a kormányzati tevékenység elősegítése, tájékoztatás és tisztázás céljával** fel kell mérniük a gyanúsán ebbe az irányba mutató jelenségeket. Nem kezdhetik mással, mint éppen az alaptalanul kényesnek beállított, de döntő mivolta miatt feltétlenül tisztázandó vonatkozással, **amelytől még a választói akarat kinyilvánítását dicsérendően igénylő, számos létfontosságú tekintetben előrevivő kormányzati tevékenység is mintha tartana,** elzárkózna a felvilágosító magyarázattól, akárcsak történelmi elődjeik tették e problémakör keletkezése óta. Mintha a sikeres nemzeti konzultációktól eltérően e kérdésben nem lenne kíváncsi a véleményükre, s inkább azon igyekezne, hogy kérdések, főleg beleszólás nélkül gépiesen teljesítsék szűkszavú rendelkezéseit.

A zsidózás történelempolitikai értelmezéséről

A közéletünkre figyelő választók tárgyilagosan csak azt állapíthatják meg, hogy külföldi ellenfeleink és a betelepült nemzetidegenek régóta, s oly kitartóan vádolnak bennünket zsidózással, antiszemitizmussal, cigányozással, és más izmusokkal, hogy önmagukat már meg is győzték erről. Holott ha képesek lennének elfogulatlanul (történelempolitikailag) vizsgálni az okokat és okozatokat, rádöbbenhetnének, a helyzet fordítva áll, s meggondolatlan fensőbbiséggel senki nem ítélné rólunk. Ám hatalmi céljaik miatt erre soha nem voltak, s nem is lesznek képesek.

Választóink értik tehát, e történelempolitikai helyzet tudatában kötelességük a helyzet tisztázása. Kibogozásához előbb egy ide szorososan csatlakozó másik uralkodó téveszmét kell letaszítaniuk örökösnek szánt trón-

járól. A tisztánlátás kikovácsolása immár legalább egy évszázada mindössze pár olyan mondatot igényelt volna, amelyeket, sajnos, nem hallanak, ám ők maguk képesek megfogalmazni. Éspedig, hogy zsidózni nemcsak az említett módon lehet, hanem legalább kétféleképpen: pro és kontra. Úgy is fogalmazhatnának, hogy zsidóellenesen és magyarellenesen.

A **kontra** az állandósult zsidó vádaskodás, nyomulás és telhetetlenség által a befogadó népekből kiváltott jogos zsidóellenesség, ami emberi gyengeségeiket, diaszpórájuk honfoglaló tolokodását, Izrael terrorista népiértó politikáját bírálja, azaz nem fajgyűlölet, hanem az váltja ki, amit Móricz Zsigmond ennél sokkal találóbban fogalmazott meg: *„A zsidó azonnal, egyénileg s rögtön, ebben a percben érvényesülni akar. Várakozás nélkül, türelem nélkül, beosztás nélkül rögtön, mindent, mohón akar bekapni. Nincs ideje ideálokért, eszmékért, ábrándért dolgozni, nincs ideje várni, túrni, nélkülözni: ő amit rögtön meg tud csinálni, azt rögtön meg is csinálja. Vadul, nyersen, mindenki rovására, tele akarja szívni magát, felfúvódni, élvezni, kiélni, kéjelegni, tobzódni, hányásig zabálni és felpuffadásig uralkodni.”* Választóink rég tisztában vannak vele, hogy ez a mindenki más iránt hírhedten érzéktelen magatartás vált ki elítélést, rosszalást, tiltakozást a világ sok országában, ám a zsidók és a filoszemiták ezt mégis zsidózásnak, antiszemitizmusnak minősítik.

A másíkfajta zsidózás, a **pro**, amikor maguk a kulcspozícióba jutott zsidók, vagy filoszemiták zsidóznak azzal, hogy másokat vádolnak zsidózással, illetve önmagukat és Izraelt magasztalják, ami mindig párosul nemzetidegenséggel, hazafiatlansággal, a befogadó népek elleni vádaskodással, kulcspozíciókba nyomulással, uralmi vággyal, s a legtöbbször burkolt, vagy nyílt fajgyűlölettel is. Ez a veszélyes és a legelterjedtebb zsidózás, ám a világ, így a közéletünk is, bár észreveszi, oktondi módon szóvá tenni nem meri, nehogy az antiszemitizmus gyanújába essen. Még arra sem meri felhívni az antiszemitázók figyelmét, hogy tekintsenek önmagukba, vagyis az okokat keressék. Pedig hányszor idézik Kosztolányi Dezsőt: *„Csodálkozol a kokainistán,/s nem érted?/ Gondolkozzál az okain is tán –/s megérted!”* Választóink így tényleg csak azt tudják megállapítani, hogy ők maguk sem hallottak semmit **az antiszemitizmus okairól**. Arról, hogy **számtalan nemzetnek miért éppen a zsidókkal van baja évszázadok, mit évszázadok, évezredek óta, nem pedig más népekkel?** Például a náci Németországnak az elítélendő árja szemléleten túl milyen politikai, vagy egyéb okai lehettek rá, hogy a zsidókkal oly kegyetlenséggel bánjon, ahogy tette? Hiába kutatnak, csak azt tudják kideríteni, a történetírás adós ennek a feltárásával és elemzésével. Talán az sem véletlen, hogy – tisztelet a kyszámú kivételnek – a történészek kerülnek is e kérdés vizsgálatát. Pedig éppen az okok kiderítése képezi azt a történelempolitikai tettet, a valós tényeket, amelyekből mind a történészeknek, mind az érintetteknek már rég le kellett volna vonni az okszerű következtetést. Ha ezt, akár történelmileg késve is, de megtennék, sokat javulna a helyzetük, a helyzetünk. Csakhogy, keserűen állapítják meg, évszázadokig nem tették meg, így hiába is várja a világ.

Az okoknál maradva, pusztán a logika szerint annyit választóink mégis leszögezhetnek helyettük, hogy ha létezik az a naponta emlegetett

antiszemitizmus, ami mint **anti-**, csakis következmény lehet, akkor magától értetődően az ugyancsak naponta jelentkező szemitizmus és filoszemitizmus, **mint okok** váltják ki. Éppen azok, amiket ugyancsak Móricz Zsigmond tartalmilag is akkurátusan megfogalmazott: *„most az törté-
nik alapján, hogy a zsidóság egyszerre a fölszínre kerül és elfoglalja az
összes vezető pozíciót, kezében van minden irányítás. És minden másfajú,
aki ebbe az irányításba belefolyik, csak akkor felel meg feladatának, ha
teljesen az ő szellemükben dolgozik: ha szellemében zsidóvá lesz”*. Tucat-
jával idézhetnének világhírű magyarokat, százával külföldieket, akik még
keményebben fogalmazták meg e két izmus lényegét. Közéletünket fi-
gyelve, ma is megállapíthatják, **nem telik el nap**, hogy ezen izmusokat
magukévá tett politikusok, politológusok, hírközlő eszközök, nemzetidegen
szervezetek valamilyen módon ne támadó és honfoglaló szellemű történe-
lempolitikai célzatossággal kommentálják, nagyítsák fel, hamisítsák meg,
magyarázzák félre a legjelentéktelenebb eseményt is, amely figyelmet
sem érdemelne, ha nem sikerülne nekik úgy-ahogy összefüggésbe hozni
az antiszemitizmussal. E módszerrel rátelepednek sok mindenre, követe-
lik, hogy az államalkotó magyarok az ő elképzeléseiket valósítsák meg a
társadalompolitikai kérdésekben. Ha nem így történik, tiltakoznak, s azon-
nal előrántják az antiszemitizmus vádját, mérgezik a közéletet.

Választóinknak eszükbe is jut az eluralkodott magyarellenes szellemi
terror friss beszédes példája: a Mazsihisz nyilatkozatban tiltakozott az el-
len, hogy március 15. alkalmából két olyan magyar művész is kitüntetést
kapott, akik szerinte antiszemiták: Döbrentei Kornél író és Takaró Mihály
irodalomtudós. Pedig választóinkban még az is elevenen él, hogy ugyan-
ezen körök kényszerítették Szaniszló Ferencet a Táncsics-díj visszaadásá-
ra, pedig ki-ki, de ő igazán megérdemelte. Ki hallott azóta is valamit e
tiszteletes, tehetséges és népszerű magyar tv-s személyiségről? **Hosz-
szan sorolhatnák az általuk magyarellenes irgalmatlansággal ha-
sonló sorsra juttatott ellehetetlenített hazafiaink listáját.** Sajnál-
koznak is, hogy ilyen lista összeállítására senki nem is gondol. Pedig ép-
pen ez a mulasztásunk vezetett ahhoz a megengedhetetlen helyzethez,
hogy a Magyar Tudományos Akadémia (amelyet a köznyelv csattanósan
Magyarellenes Tudománytalan Alakulatnak tart) kormányellenes politikai
pólussá vált.

Másik felfrissített tanulságos példa. A 2015-ös Milánói Világkiállítás
magyar pavilonjára alattomosan úgy írták ki a pályázatot, hogy legyen
mód az eredmény utólagos változtatásra; nem építészeti tervpályázat
volt, hanem „látvány-ötlet” pályázat, amelyen bárki indulhatott. A „Ma-
lom” elnevezésű magyar jellegű mű lett a nyertes. Ám Szőcs Géza kor-
mánybiztos úgy döntött, a második helyezett „Sámándob” kerül felállítá-
sra. Az építész szakma egységesen tiltakozott, mert építészeti alkotásnak
sem tekintette, elhatárolódott tőle, giccsbe hajló építészeti paródiának, a
magyar kultúra megcsúfolásának tartotta. Maguk a tervezői sem adták
hozzá a nevüket. A „Sámándob” elnevezés is szemfényvesztés, mert a be-
járátán több emeletnyi magasságban stilizált zsidó menóra díszeleg. Utó-
lag szégyentelenül megpróbálták életfának beállítani, de ki látott már
olyan fát, amelynek a gyökerei merednek az égbe, ágai meg nincsenek is?

Mások ugyanerről azt akarták elhíttetni, hogy kettős kereszt. Erre meg Makovecz tanítványai jegyezték meg joggal: „*A menóra alatt fejjel lefelé fordított kettős kereszt épp a magyar világkiállítási pavilon tervén egyértelmű üzenet: kerüljön a kettős kereszt országa, Magyarország a menóra uralma alá!*” Miután többéves huzavona után drága pénzért hazaszállították a pavilont, most, a hírek szerint ugyanakkor a volt kormánybiztosnak a javaslatára Sztyeppe-múzeumnak nevezik át és éppen szülővárosomban állítják fel. Karcagon, a Nagykovácsy fővárosában. Ott sem akárhonnan, hanem IV. Béla és Kötöny kun kán találkozását megörökítő Nagykovácsy millenniumi emlékmű közvetlen közelében, mintegy kontrázva azt, figyelmeztetve, hogy a menóra és követői itt is jelen vannak. Jelen, bizony, és abban a felfogásban, ahogy néhány zsidó-filoszofus történész azt sejteti, hogy Árpád vezér is zsidó volt, s hogy a zsidók ugyanúgy a X. századtól jelen vannak itt, mint maguk a magyarok. E százféleképpen megnyilvánuló, újabb és újabb zsidó elemeket „felfedező”, a magyar történelmet fokozatosan elzsidósító történelemszemléletnek a végkövetkeztetése logikusan csak az lehet, hogy annak idején a zsidó Kárpát-medencébe a magyarok tolatkodtak be. Így leszünk majd a szemükben rövidesen másod-, de inkább harmadrendű állampolgárok a saját hazánkban, amelyért őseink oly sokszor és oly önfeláldozással ontották vérüket.

Választóink számára az is világos, nem véletlenül hangzanak el olyan minősítések sem, mint amit Köves Slomó, az EMIH (másik zsidó szervezet, amelyet **a pro és a kontra mesterkedés** szellemében a Mázsihisz vetélytársának állítanak be) vezetője mondott nemrég Orbán Viktorról. Az interneten így idézik: *Rabbiként egyébként úgy gondolom, a zsidó vallási közösség szempontjából Orbán Viktor ideális vezető. Hangsúlyozni szeretném azt is, hogy az elmúlt harminc évben nem volt olyan vezetője hazánknak, aki ne lett volna ideális.* Választóink, először is, politikailag inkorrektnek tartják, ha az elkülönülő önazonosságukat (ők identitásnak mondják) hirdetőik, a muszlimokhoz hasonlóan ezen az alapon minduntalan előnyöket követelők, emellett még minősítgetik is a befogadó magyarokat. Másodsorban, ha a „hazánk” alatt nem Izraelt, hanem Magyarországot értik, tény, hogy Horn, Bajnai, Gyurcsány ideálisak voltak számukra! Látni való, hogy még ma is sok veszélyes ténnyel találkozunk, mégsem tűrhető, hogy e sorba Orbán Viktort betuszkolják. Harmadszor, folyamatosan antiszemitizmussal vádolják a kormányt, magát a kormányfőt is, ám ha egyszer úgy adódik, hogy kikapadhatatlan igényeik egyikére nemet mond – márpedig igényeik oly mértékűek, pökhendiek, nemzeti érdekeinket és érzelmeinket sértők, hogy ennek be kell következnie – abban a pillanatban nem lesz ideális vezető számukra. Negyedszer, s választóink ezt csak halkan mondják, jó néhány millióan szívesebben hallanák, ha arra panaszkodnának, hogy Orbán a magyarok számára ideális vezető.

Választóink oknyomozásához naponta özönlenek a példák. Sajnos, akad még komolyabb kétségeket keltő is. Néhány évvel ezelőtt, a magyarságkutatást, a magyar történelem hamisításainak felszámolását háttérbe szorítva, az EMMI kiadott egy történelempolitikai szempontból megkérdőjelezhető kategorikus körrendeletet, utasítva a tantestületeket, hogy a történelem és más tárgyak oktatásánál a vonatkozó zsidó hozzájárulás

kiemelésére fordítsanak különös figyelmet. Nem volt rá magyarázat, a magyar oktatásban miért az idegen elemet kell **kiemelni**. Nem is lehetett, hiszen ez csak az említett izmusokkal lett volna magyarázható, s ezt nyíltan senki sem merte vállalni. A NAT szövegének véglegesítésekor pedig a zsidó szervezetek **sajátos igényeit** tükröző hatvan módosítást fogadott el. (Miközben e szervezetek minden követ megmozgattak, hogy Wass Albert, Nyíró József, Tormay Cécile, Márai Sándor, Herczeg Ferenc, Klebersberg Kunó, Hóman Bálint, Donáth György, Szabó Dezső és a magyar nemzetért sokat tett más neves személyiségek sem itt, sem máshol ne szerepelhessenek. És az illetékes magyarnak tartott szervek igyekeznek teljesíteni minden igényt. Elősegítik a nemzetidegenek látványosan érvényesülő történelempolitikai irányelvét, hogy magyar ereklje ne szülessen; ezt bizonyítja a Petőfi hamvaival kapcsolatos szégyenletes huza-vona is). A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen **kötelező önálló tantárggyá léptették elő** a zsidó történelem egyetlen epizódját, **a holokauszot**. A magyar szervek felelőtlenül átjásztották az EMIH-nek a Zsigmond Király Egyetemet, amelyet azonnal át is neveztek Milton Friedman Egyetemre. **Talán e szervek azt gondolták, hogy itt magyar hazafiakat fognak képezni? - kérdik egymástól választóink.** Hiszen a Soros-féle CEU-val együtt ők képezik ki az ellenséggé vált ellenzék utánpótlását. Az egyetemek magánosítása, mint a Közgazdasági Egyetem magánkézbe adása alapítvány égisze alatt – ami a tandíj miatt szegény sorsú gyermekek bejutásának nehezédesét jelenti – ugyancsak a magyarságnak hátrányos és szokatlan és indokolatlan előnyöket nyújt az egyébként s tehetősebb nemzetidegeneknek. Akárcsak a külföldiek számára rendkívül kedvező ösztöndíjas rendszer. Távolilag megkérdőjelezi a magyar jövőt, mert a kialakuló értelmiségi réteg szociális szerkezetét és politikai beállítottságát nem nemzeti szempontok szerint alakítja. Csak a nemzeti elhivatottságú, magyar értékrenden alapuló központosított állami oktatás-nevelés taníthat hazaszeretetre, történelempolitikai tisztánlátásra.

Elhűlve látják azt is, hogy szünet nélkül folyik az utcák, terek átnevezése is az egész városban. A Dunapart mindkét oldalán számtalan zsidó emlékmű és emlékhely sorakozik és **szinte már csak zsidó vonatkozású köztéri elnevezések és emlékhelyek virítanak végig a rakpart mindkét oldalán, de még továbbiakat terveznek.** Mi indokolta a Gellért rakpart, a Műegyetem rakpart elmagyartalanítását? A Széchenyi által alapított Magyar Tudományos Akadémia melletti rakpart méltán viselte az ő nevét, de mára ugyancsak zsidó vonatkozású nevet kapott. Mindeközben a hazai és a nemzetközi zsidó szervezetek több ízben megakadályozták, hogy nemzetünk nagyjairól utcát nevezzünk el, és így tovább. És a hatóságaink, intézményeink, sőt kormányserveink teljesítik e pofátlan követeléseket. Ki van itthon ebben az országban? Magyar ország-e még Magyarország? Felháborodottan kérdezik: kik voltak, akik mindezt kigondolták, engedélyezték és kiviteleztek? Mi a bajuk Széchenyivel?

E problémakör növekvő feszültséget szül közéletünkben. Egyik jele a Magyar Patrióták Közössége kezdeményezése a múlt rendszerhez kapcsolódó utcanévek megszüntetésére, amit sajtóhírek szerint a Mi Hazánk Mozgalom is támogat. Választóink értelmesnek tartják a kezdeményezést,

bár a múlt oldaláról közelíti meg a kérdést, amitől már kevés függ, hiszen szereplői letűntek. A jelen és a jövő hiperaktív szereplői azonban jelen vannak, építik a magyarságnak szánt jövőbeni rendszert, s amint látjuk, akadálytalanul a saját hőseik neveire keresztelik közterületeinket, eltüntetve a magyar nemzeti hősök neveit mind a közterületekről, mind az agyakból. A sürgető feladat inkább ezeknek az elnevezéseknek a magyarra visszaváltóztatása lenne. A múlt – elmúlt, a rá vonatkozó utcanévek ettől még károsak, de a jövő előttünk van. Ezért a jövőre mutató, **politikai tartalmukban és gondolati megszemélyesítésükben az említett szervezetek által kifogásoltakkal még egybe is eső elnevezések a veszélyesek!** Ezért e bátor fél lépést célszerűnek tartják kiegészíteni a másik fél lépéssel. A történelempolitikai szemlélet azt követeli, hogy a kialakult helyzetben ne a múlttal foglalkozunk (aminek az indokoltságát nem tagadják), hanem a jelennel, mert a jövőnk van veszélyben. Jogosan vetik fel, arra kérdezzünk rá, ***kik gázolnak bele érzéktelenül léptenyomon a magyarság hősies történelmi eseményeibe, személyiségeibe, és kik azok, akik ezt elősegítik, anélkül, hogy ilyen létfontosságú kérdésben megkérdeznék a nemzet véleményét?***

Nemrég az is mellbe vágta választóinkat, hogy, a jövőnkéről beszélve, nem felelőtlen szájból, azt hallották, hogy Soros György a honfitársunk, akit megvédenénk, ha a származása miatt támadnák, vagy, hogy Magyarországon zsidóknak és nem zsidóknak együtt kell élni, tervezni és megvalósítani a jövőt. Az ilyen és hasonló aggályos meglátásokból nemcsak hiányzik a magyar nemzeti történelempolitikai tudat, hanem a tervezett új világrend szelleme üt át rajtuk, amelyben már nem is magyaroknak, hanem „nem zsidóknak” minősülünk. Így aztán nyilván elének sorolnak a saját tartomány alakítására fellovalt cigányok (Érdemes utánanézni, kik tüzelik fel időről-időre a cigányságot), a hazánkban érthetetlenül sokasodó kínaiak, hollandok, ukránok és mások is. Főleg ha még *másságiak* is. Ez az, amiből választóink nem kérnek.

Nem kérnek, de egyes hatóságaink mélyen alvó magyarsága miatt sorozatban kapják a nyakukba! A nemzetidegen nyomulás még harciasabb folytatásaként az MTI február 18-i közleményéből és a Magyar Közlöny 23. számából értesülhettek, hogy a Nemzetközi Holokauszt Megemlékezési Szövetség keretében kidolgozott **antiszemitizmus-definíció alkalmazásának előmozdításáról határozott már maga a kormány is.** Megrökönyödésünkre ismét ***kiemelt feladatának tekinti,*** hogy minél szélesebb körben megismertesse a zsidóság történelmét és hagyományait, *"mivel meggyőződése, hogy ezen ismeretek terjesztése lehetőséget ad az antiszemitizmus és az ehhez kapcsolódó negatív nézetek visszaszorítására is".* A kormány *"zsidó polgártársaink méltóságának és biztonságának védelme érdekében politikájában zéró toleranciát hirdetett az antiszemita jelenségekkel és megnyilvánulásokkal szemben".* A kormány egyetért azal és támogatja, hogy az állami és nem állami oktatási intézményekben az antiszemitizmussal kapcsolatos történelmi tényeket és jelenségeket *"objektív megvilágításban"* a legszélesebb körben ismertessék, ezzel is erősítve az antiszemitizmus elleni küzdelmet. Egyetért azzal is, hogy a Nemzetközi Holokauszt Megemlékezési Szövetség keretében kidolgozott

antiszemitizmus-definíció megfelelően irányadó az antiszemitizmus elleni küzdelemben. Mindezek nyomán az emberi erőforrások miniszterének meg kell vizsgálnia "a Nemzetközi Holokauszt Megemlékezési Szövetség keretében kidolgozott antiszemitizmus-definíciónak a kerettantervek kiadásának és jóváhagyásának rendjéről szóló Emmi rendeletbe, illetve a tanári felkészítés közös követelményeiről és az egyes tanárszakok képzési és kimeneti követelményeiről szóló Emmi rendeletbe való beillesztésének lehetőségét", és erről jelentést kell terjesztenie a kormány elé. A kormányhatározat – még egyebek mellett – azt is rögzíti, hogy a legfőbb ügyésznek és az Országos Bírósági Hivatal elnökének meg kell vizsgálnia a Nemzetközi Holokauszt Megemlékezési Szövetség keretében kidolgozott antiszemitizmus-definíció beillesztésének lehetőségét a bírák és ügyészek képzésébe is.

Választóink mindebből nemzetidegen fenyegetés térhódítását érzik ki, hiszen a magyar közvélemény számára nem mérvadó idegen szervezet által megfogalmazott definíciót akarnak korlátlanul érvényesíteni. **Azt meg nem is tartják véletlennek, hogy sem az említett rendelet, sem a Magyar Közlöny nem tartalmazza e definíciót, közhírré más-képpen sem tették, s így korlátlan lehetőséget biztosít önkényes egészpályás zsidó-filoszemita támadásra.** Ugyanis e jelek szerint hallgatólagosan törvényerőre akarják emelni, akár tudatában vannak annak, akár nem, hogy a mögötte álló egyébként is védettek, érinthetetlenek, jogtalan előnyben részesülők honfoglalási szándékuk megvalósítására tovább nyomulhassanak **a társadalmi élet minden szegletében.**

Nem csoda hát, hogy választóinkat igencsak érdekelte, hogyan hangozhat ez a misztikus definíció.

A trónra ültetett filozemitizmus

Internetes források szerint a Nemzetközi Holokauszt Emlékezési Szövetség (IHRA. – Már az is zavarba ejtő, hogy ez a Nemzetközi Emberi Jogi Szövetségnek is a rövidítése lehet) 31 tagállama, köztük Magyarország, valamikor 2006 táján kezdett dolgozni a kérdésen és egy évtized múlva, 2016. május 26-án már el is fogadta az antiszemitizmus „**jogilag nem kötelező érvényű munkadefinícióját**”. Választóinkban rögvést felmerül, ha nem kötelező (Jogi képtelenség is lenne) munkadefiníció, akkor nálunk miért akarják kötelezővé tenni az iskoláktól a bíróságokig? **Kapnak-e erre valaha is elfogadható magyarázatot?**

Felcsigázva olvasták hát a világhálón is nehezen, magyarul el sem érhető ránk tukmálendő definíciót: „*Antisemitism is a certain perception of Jews, which may be expressed as hatred toward Jews. Rhetorical and physical manifestations of antisemitism are directed toward Jewish or non-Jewish individuals and/or their property, toward Jewish community institutions and religious facilities.*”

Választóink hálásak a Nemzetközi Holokauszt Emlékezési Szövetség mind a 31 tagállamának e két mondatot szülő évtizedes kitartó szellemi erőfeszítésükért, mert a rendszerváltás óta tiszta szívből ritkán nevettek

olyan jót, mint e kiizzadt definíciójukon. Itt nincs elég hely részletesen kifejteni nevetetők, s egyben elszomorító melléfogásaikat, de a leglényesebbeknek helyet kell szorítani.

Az első mondat pongyola fogalmazása teljes joggal fordítható kétféleképpen; éspedig: „Az antiszemitizmus a zsidók bizonyos felfogása, amely gyűlöletként fejezhető ki a zsidók ellen”, illetve „Az antiszemitizmus a zsidók olyan megítélése, amely a velük szembeni gyűlölet kifejezéseként nyilvánulhat meg.” Akkora közöttük a különbség, mint a zsidó teológus és a keresztény geológus között: ég és föld. Az első úgy értelmezhető, mint a zsidók felfogása önmagukról, a második pedig, mint mások felfogása a zsidókról. Ugyebár, ez nem mindegy, ennek folytán az értelmezése cifra helyzeteket szülhet. Melyiket kell majd „*kiemelt feladatként*” kezelnie szerencsétlen tanítóinknak és bíróinknak?

A második mondathoz azt a kommentárt fűzik, hogy az Móricz Zsigmond fentebb idézett véleményének slendrián, de a lényegét ráillően kifejező tömörítése. A lényeg pedig a „property” szó: mostantól az is antiszemitának fog minősülni, aki zsidó **tulajdon** ellen tesz valamilyen „szónoki, vagy fizikai” megnyilvánulást. Ahogy a pesti zsargon mondja: ez sem semmi.

Ám a hab a tortán mégis az, hogy akkor is antiszemitának minősül az illető, ha e megnyilvánulása **nem-zsidó** személyek, illetve **tulajdonaik** ellen irányul! Íme, a legújabb dodonai találmány, a nem-zsidó személyek ellen irányuló antiszemitizmus. Remek jogászokodó teljesítmény; arra lehet ráfogni, akire csak akarják. Ahogy mindeddig tették, definíció nélkül is.

Választóink nem elfogultak, de csak azt a következtetést tudják levonni, hogy formálisan a zsidóságról szóló zagyvaság, ám nagyon is oda kell figyelni rá, mert benne van a magyarságnak szánt tényleges jövő rendszer lényege. Gyakorlatilag a számtalan izmus közül kizárólag az antiszemitizmussal szemben bevezetett zéró tolerancia továbbfejlesztése. Mindkettőt ellentétesnek ítélik a szólás- és véleményszabadsággal. Ezért **önmagukat illetékesnek tekintve úgy vélik**, nem az alkalmazását, hanem **a lopakodó nemzetidegen jogalkotás össztársadalmi elutasítását kell kiemelt feladatként kezelni**. Nagyon remélik, hogy mindezek alapján a hivatalból illetékesek késedelem nélkül így is járnak el. Megnyugtató lenne számukra, ha ennek félreérthetetlen jeleit láthatnák, de szinte biztosak benne, hogy nem fogják látni.

Választóink a lelkiismeretüket szigorúan vizsgálva sem tudnak mást, mint nemzetellenes filozofia törekvéseket kiolvasni mindezekből. Főleg azt látva, hogy eközben a neoliberais, gender, idegenimádó és egyéb nemzetellenes, kimondottan magyarellenes, Fidesz-KDNP-ellenes, köztük kifejezetten Orbán-ellenes nézetek terjesztése a legkisebb akadályba sem ütközik. Úgy tartják, az ezektől eltérő másként gondolkodás szalonképtelennek tartása nem vall történelempolitikai gondolkodásra, a tapasztalat szerint a törvényi tiltás az egyébként is gyanús tárgyilagosság beszűküléséhez, majd a másként gondolkodók üldözéséhez, azaz **magyar-magyar ellentétéhez vezethet**. Ha már a szókimondás jogát is korlátozzák e kérdésben, akkor hogyan állunk a nála sokkal fontosabb beleszólás jogával? **A NER keretében beindult, a lakosság által üdvözölt és támogatott**

nemzeti konzultációs folyamatokban már kezdtük megszokni, és igényeljük is a beleszólás jogát. E kérdésben különösen, mert történelempolitikai szempontból nemigen van ma fontosabb. Hiszen az efféle suttyomban zajló nyomulás jellemzően a zavarosban halászó nemzetidegenek célja. Ezért helytelenítik, hogy a más nemzetek ellen nyíltan szellemi-kulturális harcot hirdetőik még állami támogatást is kapnak, nehogy valaki is szembe merjen fordulni velük akár egyetlen leleplező szóval is? A támogatóik, akarják, nem akarják, de ezzel bizonyítják, hogy amit antiszemitizmusnak neveznek az a legtöbbször csak bátortalan válasz az uralomra jutást, honfoglalást célzó szemita nyomulásra. Ilyen politika pedig nemcsak nem áll a magyarság érdekében – **sőt a zsidóság valódi érdekében sem** – hanem ellene van. A történelem folyamán is mindig ellene volt és mindeddig valamennyi fél drágán fizetett érte. Véget kellene ennek vetni. A napnál is világosabb, hogy a közterületektől kezdve a közoktatáson át a közéletig átfogóan folyó, már nem is lopakodó, hanem tüntető magyartalanítás és elzsidósítás elnézése, sőt felkarolása a népszerű pozitív intézkedések ellenére is elkerülhetetlenül aláássa intézményeink, hatóságaink, kormányunk pozícióit. Ennek veszélyét felelőtlenség figyelmen kívül hagyni.

A politológiai elemzések immár közhelyként írják, hogy a zsidóság elkülönülése a társadalom minden elemében megvalósult, létrehozták az alapjait, szó szerint a bölcsőtől a saját szervezeteiken, tv-csatornán, egyetemen, a Tett és Védelem nevű szellemi-politikai terrort végző gárdájukon keresztül a sírig. Egyre több kulcspozíciót foglalnak el a társadalmi tevékenység minden területén. Mindezek eredményeképpen létrehozták a saját infrastruktúrájukat, saját társadalmukat, amely államot alkot az államban. Mindinkább önálló külpolitikai tényező, hiszen vezetőik nyíltan elismerik, hogy „*Izraellel álmódnak*”, s a nyugati vezetők (Merkel, legutóbb Weber) a magyar partnereik nélkül külön tárgyalnak a zsidó szervezetekkel, amelyek már az erő pozíciójából igénylik, hogy velük ne a hatóságok, hanem közvetlenül a magyar kormány tárgyaljon. S így is történik.

Akkor hát választóinknak marad a kényszerű ellenzés útja. Sokan nemcsak nem fognak lelkesedni e rendeletért, hanem százféle indokolt ellenérvet hoznak fel ellene. Például, hogy amíg Nógrádban, Szabolcsban és máshol vannak települések, ahol nincs iskola, orvosi rendelő, posta és más szükséges köz- és szociális intézmény, amíg akadnak harminc-negyvenezer forintos nyugdíjak, amíg életmentő vizsgálatoknak és műtéteknek csak az előjegyzéseikre hetekig-hónapokig kell várni, az lenne a helyes, ha a kormány ezek haladéktalan orvoslását tekintené **kiemelt feladatának**, nem pedig egy idegen nép nekünk felmérhetetlen kárt okozó és fenyegetést jelentő igényeit. Ennek erőltetett érvényesítését az oktatásban, pláne jogerőre emelést ugyanolyan rasszizmusnak fogják tekinteni, mint amely ellen harcot hirdet a kormány, hiszen **a történelempolitikai nehézségi ereje miatt az őslakos és államalkotó magyarság szabad akaratnyilvánítása ellen irányul.** Rá fognak mutatni, immár sokadszorra, az ilyesmi szavazatokat visz el, **ellenben szavazatokat hozna, ha helyette a magyar történelemben bővelkedő és régóta bírált hamisítások, félremagyarázások kiigazítását tekintené ki-**

emelt feladatnak, hogy a helyes, rég időszerű családpolitikai intézkedések nemzeti beállítottságú, nem pedig filozemita és kozmopolita ifjúság nevelését eredményezzék. Nehezményezni fogják, hogy a magyarellenesség előtt szabad az út, de egy idegen néphez tartozó személyek akár indokolt bírálatát is meg akarják akadályozni a filozemitizmus erőteljes terjesztésével, s az ellene fellépők gondolatbűnözéssel történő vádolásával, büntetésével. Mindeközben özönlenek az országba a zsidók, kínaiak, ukránok, hollandok és mások, s nem kell soká rá várni, megindulnak az európaivá előléptetett muszlimok is. Holott a kétharmad nem arra adta szavazatát, hogy Gyurcsány tervét az egymillió ázsiai betelepítésére, ő helyette mások valósítsák meg, másokkal. **Választóink egy pillanatra sem felejtik, sőt példamutatónak tartják és támogatják a kormány hősiek harcát (kezdetben egyedül, később V4 támogatással) az ellen, hogy a muszlimok elfoglalják Európát.** Ám még ennek a fényében sem tudnak és nem is fognak eltekinteni annak sérelmezésétől, hogy eközben gyakorlatilag elnézi, sőt egyes intézkedései elősegítik Magyarország másfajta nemzetidegenek általi, hosszú idő óta folyó alattomos megszállásának a folytatódását. Sőt arra is felhívják a figyelmét, hogy az idegen igények történelempolitikai tudatos-ságot mellőző teljesítése, mi több, erőltetése veszélyezteti kitűzött helyes céljainkat, s akár hiszik, akár nem, szüli a jogos antiszemizmust.

Közös-e a történelempolitikai felelősségünk?

Egy írás önmagában nem oldhat meg olyan problémát, amelytől évszázadok óta szenved a nemzet, s amely a nemzetidegen nyomulásból kifolyólag arra a pontra jutott, amikor vagy közösen megoldjuk belátható időn belül, előnyben részesítve a magyar nemzeti igényeket, vagy a magyarságot maguk alá gyűrik a nemzetidegenek. **A nemzetidegeneket és az ellenzéket két fogalommal jelöljük, de tudni kell, hogy összefonódnak,** ezer szállal kötődnek egymáshoz és külföldi politikai ellenfeleinkhez. Ha hagyjuk őket, együttesen egyre komolyabb fenyegetést jelentenek. Az írás csak annyit tehet, hogy figyelmeztet a veszélyre, hogy a történelempolitikai emlékezet mellőzése beláthatatlan következményekkel jár, s remélhetőleg tettekre is sarkall.

A jelen írás semmiképpen nem akarja nehezíteni a kormány nem irigylésre méltó helyzetét, nem kíván új frontot nyitni. Ellenkezőleg, arra hívja fel a figyelmet, hogy ez a front már rég nyitott ellenünk, s az előző kormányok történelmi mulasztásának pótlása nem tűr további elodázást, mert felmérhetetlen és jóvátehetetlen tragikus fejleményei fojtogatnak bennünket. A bajok jelentős részének okai, amelyekkel jelenleg a kormánnyal együtt küszködnünk kell, erre vezethetők vissza. Hiába megyünk elébe a nemzetidegenek legsajátosabb követeléseinek, lemélymagyarnak bennünket, tiltakoznak a nemzeti beállítottságú szellemi vezetőink, művészeink kitüntetése ellen, támadják, hogy a kormány létrehozta végre a Magyarságkutató Intézetet, megállás nélkül élezi a feszültséget. A ma-

gyaroknak nem járó előnyöket élvező nemzetidegenek megállás nélkül panaszkodnak a diszkriminációra, pedig akiket diszkriminálnak ebben az országban, azok az őslakos államalkotó magyarok. És hogy kik diszkriminálnak? Leginkább éppen ők, a betolakodott, és a folyamatosan szabadon betolakodó nemzetidegenek, a kiépült intézményrendszerük. Fájó, de nyomásuk alatt nemegyszer a saját hatóságaink is.

Orbán Viktor a március 15-i beszédében az EU önkényével szemben határozottan leszögezte, hogy **jogunk van a magyar élethez**, amelyet nemzetidegen igények, elvárások, követelések nem korlátozhatnak. Ezt kell érvényesíteni országon belül is. Azoknak kell hozzánk alkalmazkodni mindenben, akik velünk akarnak élni akarataink ellenére. Ezzel a probléma közössé vált ugyan, de nem a magyarság okozta. Visszavonulót az agresszív, támadó, nyomuló félnek kell fűjni. Ez pedig nemcsak reménytelennek látszik, hanem az is. Félő, hogy tragikus megoldása lesz. **Amennyiben ugyanis hatóságaink, intézményeink őket pátyolgatják, sőt lopakodó jogalkotással még ösztönözik is, az már nem magyar élet.** Ezt mindenki látja és tudja; nem hihető, hogy az illetékesek ne látnák, ne tudnák. Választóink jogosan kérdezik, akkor miért tűrik? De a történelmi fenyegetettség miatt előbb-utóbb kérdezniük kell mást is.

Mivel az idők változnak, s velük az eszmék és a politika is, valamennyi társadalompolitikai szereplő előtt nyitott a lehetőség, hogy a közös tragédia elkerülése érdekében **felhagyjon minden olyan magatartásformával, amelyek látszólag szolgálják napi érdekeiket, érdekeiket, de megkérdőjelezi jogunkat a magyar élethez, fenyegetik a jövőnket.** Szerencsénkre sok kormányzati intézkedésből kiérződik ennek a tudata és Szabó Dezső azon intelmének szem előtt tartása is, hogy minden magyar felelős minden magyarért. E különösen időszerűvé vált jelszót más helyekről is halljuk. Ám, amíg a nemzetidegenek részéről nincs jele annak, hogy kialakul önkritikus történelempolitikai tudatuk, a politikában tevékenykedő egyetlen szervezet és személy se feledje, és senki zokon ne vegye, hogy a magyarságot a saját sorsáért viselt történelempolitikai felelősség terheli. Ennek maradéktalan megvalósítása ugyanolyan lehetetlen, mint a tökéletes történelempolitikai döntés, de mint irányelv, számunkra nem létezhet jobb. E tudatot kell felelős tettekre váltanunk. Mindenkinek meg kell értenie, hogy a túrhetetlenné vált helyzetben a minden magyar felelős minden magyarért tétel mindenekelőtt azokról és azoknak a gondolkodóknak és cselekvőknek szól, akik a „*Magyar Magyarország*” és „*Nekünk Magyarország az első*” jelszavakat magukévá teszik, tennivalóikat úgy fogják fel, s a lehető legszélesebb nemzeti egységben úgy valósítják meg, ahogy ezt Szabó Dezső értelmezte, azaz hogy minden **magyar** felelős minden **magyarért!**

A lélekcserélt Jobbik történelempolitikai minősítése

Választóink szerint a Jobbik megsemmisítő önleplezése okán különösen hasznos e kérdés utólagos elemzése. Merthogy szemlélteti, a történelempolitikai tudat mellőzése tévútra vezet, a filozemita kanyarnak pe-

dig nyomasztó kihatásai vannak. Megjelenési formájuk a Jobbik minősítésének központi témává emelése, téves megítélése, s e két balfogás boszszantóan hosszadalmas világgá kürtölése volt. Heteken át ömlött minden csatornán, jobb- és baloldal részéről egyaránt. Aztán mindkét oldal elcsodálkozott, hogy a „szövetséges” Nyugat őket is antiszemitizmussal vádolta. Már hogyné tenné, mikor különben is hajlamos rá, tudatosan rossz hírnököt kelti, önkényes, elfogult mércével mér. Így kapóra jött neki, hogy **a magyar a jobb- és baloldal, napi politikai előnyöcskét hajszolva, heteken át, tüntető átéléssel, s az ebből következő túlzásokkal, egyaránt azt bizonygatta, hogy Magyarországon jelen van a náciizmus, az antiszemitizmus.** Országunknak kárt okozó történelempolitikai tévedésük abban gyökeredzett, hogy nem magyar érdekeket követve alakították ki a minősítést. A Jobbiknak ugyanis csak filozemita szempontból nézve lehet az antiszemitizmust felróni fő hibájául, ahogy történt is. Ellenben magyar szempontból mindenekelőtt az lett volna bírálendő, hogy nemzetinek beállított politikájáról magyarellenes vonalra állt át, a neoliberais ellenzékhez, a nemzet ellenségének minősülőkhöz csapódott. Ahogy önmaguk beismerték, korábban taktikából magyarkodtak. Sokakat Csurka Istvánnak rögvést a megalakulásukkor mondott figyelmeztetése óvott meg tőle, hogy rájuk szavazzanak. Választóink éppen az ő értékelése alapján értették meg, mi a magyarázata annak, hogy két önmagát jobboldalinak, nemzetinek, kereszténynek tartó párt, a Fidesz és a Jobbik, együttműködés helyett élesen szembefordult egymással. Ki is derült, hogy a Jobbik vezetőinek fennkölt nemzeti frázisai hazugok. Elfeledhetetlen szóvivőjük, Mirkóczki Ádám megdöbbenő, a még megmaradt pártolók és tagjaik számára intő kitarulkozása: *„De igazából mi nem azok voltunk, akiknek láttattuk magunkat. Azt is mondhatnám, hogy az a retorika, ami 2010 előtt ment, az volt a nem igaz”;* avagy: *„Még a legsötétebb Medgyessy-, Gyurcsány-, Bajnai-időszak is a demokrácia aranykora volt ahhoz képest, ami most van.”* Ugyanő a mai napig, a tv nyilvánosságával visszaélve, arról próbálja meggyőzni a magyarokat, hogy migráns kártya nem létezik, holott az EU illetékesei elismerték létezését. Most Eger polgármesteri székére pályázik; szavazóink remélik, az egriek Dobó Istvánként fogják eljárni vele.

Mindezt tárgyilagosan vizsgálva, választóink úgy vélik, szóvivőjük felháborító, egyben mulattató állításai, s a velük összhangban álló lépéseik hitelesen fejezik ki a Jobbik lélekcserejének magyarellenes lényegét. **Önleleplezésében ők leginkább filozemita irányzatú helyezkedést látnak, nem pedig antiszemitizmust, náciizmust.** Politikusok, tömeg-tájékoztatási eszközök mégis néhány fals kiszólásukat feltupírozták náciizmussá, ahelyett, hogy kinyilatkoztatásaik magyarellenességére mutattak volna rá. Erről senki egy szót nem szólt; fájlalják, hogy a nemzetinek tartott jobboldal sem. **E megbocsáthatatlan hiba melletti tartós kiállítás pedig szemlélteti, hogy a történelempolitikai tudatosság helyét immár a jobboldali-nemzeti erőkre is rátuszkolt átfogó nemzetidegen, nemzetellenes szellemi-politikai terrorrá kinőtt filozemitaizmus kezdi uralni.** Választóink nem is tudják túltenni magukat a tényen, hogy egyetlen parlamenti párt sem állt a történelempolitikai követelmény

magaslatán. A baloldalon nem csodálkoznak, a jobboldalon annál inkább. Rosszallóan emlékeznek vissza: a napi politikai érdekecskéiket követve, egymást felülmúlva harsogták, hogy a Jobbik náci és antiszemita. **Filoszemita elfogultságukban észre sem véve még azt sem, ami a szemük előtt játszódott**, éspedig hogy a Jobbik éppen az SZDSZ-utód LMP-vel kacérkodott legszívesebben, feltűnően törleszkedett a nemzetidegenekhez, s meghunyászkodva nem győzött önkritikát gyakorolni előttük.

A Jobbik vezetői e szégyenletes, mégis büszkén hirdetett árulást követtek el, visszaéltek a magyar nemzeti érzéssel. Választóinkban joggal merül fel a ma még megválaszolatlan kérdés, hogy e céllal kik küldték Vona Gábort és cinkosait a Jobbikba. Sokakhoz hasonlóan bizonyosra veszik, hogy áttételesen, vagy közvetlenül, de ugyanazok, akik Papolczy Gizellát és társait a MIÉP-be, s ügynökeik ott vannak más pártokban is. Ha még nem tették volna meg, beépítik embereiket a Mi Hazánk Mozgalomba is. Ugyanők érték el, hogy **a Jobbik tüntető filoszemita bicsaklása ellenére csakis az egyébként önmaga által is megjátszottnak mondott antiszemitizmusát vessék a szemére, ne pedig a magyarellenességét**. Gyenge lábakon is álltak vádjai, hiszen elejtett szavakra, félremagyarázásokra, véletlennek ítélnélhető kézmozdulatokra, skizofréniára emlékeztető önmaguktól elhatárolódásokra, valamint gyanús módon sorozatban előkerült magnófelvételekre próbáltak támaszkodni. A legkevesebb, hogy nem gáláns, ha az esküvője napján a férje nyakában egyensúlyozó, feltehetőleg és érthetően érzelmi és némi alkoholos befolyásoltság alatt álló, politikai szerepet nem játszó feleség tétova mozdulataiból náci karlendítést ötölnek ki, s ezt naponta tucatszor ismételtetik. Észbontó, hogy komoly személyek, tömegtájékoztatási fórumok efféle gyatra okoskodáshoz folyamodtak. Nincs más magyarázat rá, mint hogy kicsinyes napi politikai csatározás kényszerében és filoszemita nyomás alatt kellett ítélniük. Önmaguknak kellett tudniuk, bolhából csinálnak elefántot, de megtették.

Választóinknak egyáltalán nem áll szándékában a lélekcserén átesett Jobbik mentegése, de tarthatatlannak ítélik, hogy a hazai és a nemzetközi tömegtájékoztatási eszközök és a zsidó szervezetek zavarkeltő nyomása miatt néha még vezető politikusok sem képesek súlyozni a jelenségek között. Hallhattak még tőlük vádló megfogalmazást a „nyíltan antiszemita Jobbikról”, szörnyülködést a *kommunista-náci* összefogásnak minősített MSZP-Jobbik összejátszásról is. Állításaik oly messze esnek a valóságtól, mint Makó Jeruzsálemtől. A következményekkel nem számolva, figyelemfelkeltésként, vélt napi politikai szükségletük szerint minősítik az embereket, jelenségeket, eseteket, pártokat, s hozzájuk fabrikálják a látatni kívánt izmusokat, leginkább az antiszemitizmust. A nemzetről elfeledkezve, tévesen kizárólag pártok érdekütközései színterének tekintik a politikát, ezért folyamatosan csak arra ügyelnek, hogy politikai ellenfeleikkel ellentétesen magyarázzák az eseményeket. Mindezzel a minket büntetni igyekvő EU-vezetők kezére játszanak. Bizonyíthatatlan hogy a Jobbikot nácizmus uralta, mint ahogy a neoliberais MSZP is messze áll a kommunistáktól, már ha a nácizmust és a kommunizmust eredeti történe-

lempolitikai értelmükben vesszük, nem pedig csak rákenjük más céllal elhangzott, téves, vagy rosszul fogalmazott megnyilvánulásaira.

A magyar közvélemény előtt az sem tisztességes, hogy politikusok, politológusok, újságírók évek óta gyanús szorgalommal ismételtetik, a Jobbik listázni akarta a zsidókat, holott az első pontatlan fogalmazás után kellően tisztázta, hogy a kettős állampolgársággal rendelkező képviselőkre gondolt, mert őket biztonságpolitikai kockázatnak tekinti. **Ez helyes meg-látás volt akkor is, ha ma már eltérően vélekednek. Mi több, foko-zódóan időszerű feladat.** Sok országban, köztük Izraelben, az USA-ban szigorúan megvalósított gyakorlat. A zsidók listázására leszűkített vádas-kodás éppen erről az aggasztó nemzetbiztonsági kockázatról tereli el a figyelmet. A „zsidózó” Gyöngyösi Márton a Válasz online részére adott interjújában ki is fejtette, tudatosan játszottak rá a rasszista, antiszemita érzésekre, s ma már szívesen menne a Mazsihiszhez követségbe. Azaz megjátszották, hogy nemzetiek, de valójában filoszemiták. Választóink helytelenítének minden vélekedést, amely eltekint az elnézhetetlen tényektől. Amikor a higgadt érvelést kicsinyes, de nagyhangú, sőt félre-magyarázó folyamatos politikai vádaskodás, minősítgetés és csúsztatás váltja fel, hiteltelenné válik a mondanivaló, s az is, aki mondja.

Választóink láthatóan nem győznek eleget rágódni mindezen. Nyug-talanítja őket, hogy **e szempontból közszereplőink majdhogynem egészen elégtelenre vizsgáztak**, s ez bizony figyelmeztető minden-kinek. Ugyanakkor természetesnek tartják, hogy nem lehet elhallgatni a pártok tévedéseit, sem eltekinteni a napi politikai célszerűségtől, de szá-molni kell kijelentések következményeivel, s a pillanatnyi politikai célsze-rűség nem uralhat minden egyes megnyilvánulást heteken-hónapokon át. Ettől menthetne meg mindenkit a tudatos történelempolitikai hozzáállás. A kormány is még sikeresebb lehetne, ha az egyoldalú elfogultságot sejtető antiszemitizmussal szembeni megalkuvó zéró tolerancia helyett erre tenné és tetetné a hangsúlyt. Legyen szó bármely országról, nemzeti érdekeke, hogy bármiről nyíltan lehessen szólni, és nemzetidegen érdek, ha bizonyos kérdéseknek az említése is tilos. Ésszerűtlen, tarthatatlan, hogy Magyar-országon a magyarellenességgel szemben nemcsak nincs türelmetlenség, hanem az antiszemitizmus elleni zéró toleranciával a politika idegen nép érdekeit a magyar érdekek elé helyezi. A zéró tolerancia, amellet, hogy önmagát igazában demokráciának tekintő rendszerben indokolatlan, sérti az egyenlőség elvét, ellenszenves kihatásai vannak, különösen, ha csak egyetlen izmussal szemben alkalmazzák. Ugyanis **eleve** tiltja a konkrét helyzet elemzését, **eleve** korlátoz egyeseket, másokat pedig **eleve** vé-delmez. Ezt tetézi az újabb hiba, amikor e véleményt kimondókat anti-szemitának, kormányelleneseknek minősítik. Holott nem a neoliberais nemzetidegen baloldalnak akarnak megfelelni, hanem a lelkiismeretüknek engedelmességgel hazájukért harcolnak, s támogatólag vetik fel bíráló észrevételeiket. Egyetlen dolog ellen tudnak elképzelni zéró toleranciát – a zéró tolerancia ellen, hiszen bizonytalan a nemzetnek a jövője, ha saját országa létfontosságú kérdéseiben még véleményt sem nyilváníthat, ho-lott azt kellene biztosítani, hogy a népfelség elve alapján a beleszólási jo-gát gyakorolhassa.

Mindezek alapján választóink e témakörhöz elszakíthatatlanul kapcsolódó másik problémakörben is súlyos dilemmával találják szembe magukat. Az baloldali ellenzékiek, neoliberaisok, nemzetidegenek megnyilvánulásaira – akik nem ismernek semmilyen határt, semmit, senkit nem tisztelnek, semmi nem korlátozza őket – hatósági tiltás nem vonatkozik. A nemzeti oldaltól viszont kíméletet várnak el, sőt tiltással kell szembesülnie. Elismerik, hogy úgy a mindent szabad, mint a minden tilos elve a gyakorlatban egyaránt alkalmazhatatlan, zsákutcába vezet. A célzott tiltás viszont a közvéleményt félrevezető helyzeteket szül, s az ártatlan oldalnak hátrányos. Ezért nem látják sok értelmét politikai jelszavak, izmusok, szimbólumok, jelvények, mozdulatok, kifejezések tüntető törvényi tiltásának sem. Ahogy a gyakorlat mutatja, az antiszemitizmus elleni zéró toleranciához hasonlóan ez ugyanúgy szélesebb jogokat biztosít azoknak, akiket védelmez, viszont az ő megnyilvánulásait semmiben sem korlátozza. Az így kialakuló mesterséges légkörben a tiltás előbb-utóbb az ártatlanokra sújt le. Vészesen hasonlít a Nyugat-Európában elkezdődött szerencsétlen folyamatra, amikor is előbb tiltják az apa-anya szavakat, de érzékelhetőek annak jelei, hogy valójában magát az apát és az anyát szeretnék tiltani. Tisztábbak a frontok, ha tudjuk, kiben mi lakozik, nyíltabb lehet a párbeszéd emberek, intézmények, pártok között, s ezzel a közéletünk is, ha mindent nevének lehet nevezni, s mindezzel tudatosabban, szélesebb körben érvényesülhet társadalmunkban a történelempolitikai tudatosság. Lehet, hogy célszerűbb lenne ilyen értelmű rendezéssel próbálkozni, nemcsak remélve, hanem elő is segítve, hogy mielőbb politikai érettséget mutasson társadalmunk egésze.

Választóink tapasztalata szerint sokszor hasonló értelmű a könnyelmű, elharapódzó, történelmileg megkésett kommunisztázás. Azok nagy része, akiket sorozatban mentenek fel, vagy kapnak nevetséges büntetéseket csalás, lopás, pálinkamérgezés, korrupció, szemkilövetés, virtusból magyarverés, kémkedés, hazaárulás, gyilkosság, illetve más elkövetett – egyik-másikat az EU illetékes szerve, az OLAF is bizonyította – bűnök vádjai miatt, életükben nem voltak kommunisták, de bizonyítottan bűnözők. A vörösiszap-katasztrófa, Sukoró vádlottjai, Princz, Hagyó, Hunvald, Szilvássy, Demszky, Czeglédy Csaba, bankárok, kisebbségi és mássági bűnözők egész sora nem kommunistaként követte el főbenjáró bűneit. **Az óvatlanul odavetett kommunisztázással sok esetben a lényeg, leginkább a bűnözők igazi kilétét takargatják a magyarok előtt!**

A magyarozás történelempolitikai értelmezése

A magyarozás kifejezés kissé idegenül hangzik, de a politikai irodalomban már polgárjogot nyert. Szükség van rá, mert a cigányozás, zsidózás, kommunisztázás, nácizás, fasisztázás, újabban a négerezés, muszlimozás már köznapi, a magyarellenesség kifejezés végződése pedig nem rímel az előbbiekkal. Egyik sem tudományos fogalom azonban, így az efféle bármilyenezés lehet ítélet, vagy előítélet. Oka azonban mindenképpen van, ami lehet pozitív, de általában inkább negatív kicsengésű. Származá-

silag megkülönböztethető emberek feltételezett, de inkább valós jellemző tulajdonságaira utal. Azaz nem véletlen, hanem hosszabb időszakok alatt bekövetkezett közismert események, tapasztalatok, magatartásbeli, vagy politikai megnyilvánulásaik közkeletű összegezéseként alakul ki, ám nem vonatkozik személyesen mindegyikükre. Azaz nem jelenti eleve a származás elítélését, vagy dicsőítését, hiszen bármilyen nemzetiségűnek születni nem lehet bűn, de érdem sem, hangsúlyozzák választóink. Az utóbbit azért húzzák alá, mert éppen e ponton kezdődnek a bonyodalmak. A nemzetidegen magyaroizók ugyanis érinthetetlennek tartják önmagukat, nem ismerik el, hogy saját származásuként bűnt elkövetni bűn, s különösen az, ha a sajátos kialakult gyakorlatuk szerint, összeállt alakzatokként teszik. Mióta „*az idegen szép*”, az efféle elfogultságokból adódnak összeurópai problémák, de még a magyar bírósági ítéletek közötti látványos különbségek is, attól függően, hogy az alperes „magyaroizott”, vagy „zsidóizott”. Ez utóbbiért komoly büntetés jár, az előbbiért semmi.

A magyaroizás lehet a magyarkodás kigúnyolására adott válasz, de leginkább a rasszisták, kirekesztők, nemzetidegenek elutasító ellentámadó-vádló válasza az őket ért jogos, általában magatartásbeli bírálatokra. Azaz félrevezető eljárás, mert a bűnös áldozatnak állítja be magát. Míg a zsidóizás általában a zsidó nyomulással szembeni elítélő, de inkább passzív védekezés és nem feltétlenül párosul rasszizmussal, a magyaroizás szinte mindig kifejezett magyarellenesség.

A magyaroizás is többféle indítékú és célzatú lehet tehát, attól függően, hogy ki részéről, s kinek címezve hangzik el. Választóink nem tartják magyaroizásnak, ha anyaországi, vagy elszakított nemzetrészeink politikusa magyar életről beszél. Bántja őket, ha a magyar kisebbségeket folyamatosan, szocializmusban és kapitalizmusban egyaránt, zaklató-elnnyomó szomszédjaink elítélően magyarkodásnak nevezik azok nemzetközileg elismert jogos igényeit, amelyek teljesítésére pedig szerződésileg kötelezettek; mégis tiltják az anyanyelvtől kezdve a himnuszon át az oktatásig mindent, ami magyar. Zavarja őket, hogy az ellenzéki pártok, pártocskák magyaroizáshoz folyamodnak, ha bizonyítványukat kell magyaroizni. Felháborítja őket a nemzetközi szintre emelt magyaroizás, amely azt követően erősödött fel, hogy Magyarország akadályozza a muszlim betolakodást Európába. Fáj nekik, hogy itthon és külföldön lépten-nyomon találkoznak a nemzeti érzést lebecsülőkkal, akik saját országaikat, népeiket kiteszik más népek betolakodásának, betelepítésének, agressziójának. Gazdasági, jogi, politikai előjogokat biztosítanak a nemzetidegenek részére a saját nemzetük terhére, hamis jelszavakkal akadályozzák nemzeteik egészséges önvédelmét, fedezik a muszlim, izraeli betolakodást, politikai, vallási, szellemi nyomulásukat, sőt fegyveres, terrorizmusukat.

Választóink történelempolitikai melléfogásnak tekintik, hogy hazai ellenzékünk, s külföldi ellenfeleink kísérletet sem tesznek rá, hogy megértsék történelmi fájdalmainkat. Ők viszont lélekben azonosulnak Dsida Jenőnek a magyar valóságra örökkön érvényes érzelmi-politikai vallomásával: „*Fáj a földnek és fáj a napnak/S a mindenségnek fáj dalom/De aki nem volt még magyar,/Nem tudja, mi a fájdalom*”

Különösen fájó, felháborító és sértő számukra, amikor a magyar akarat ellenére betelepedett nemzetidegenek, akik hazát kaptak nálunk, s ma már a magyaroknak nem járó előjogokat is élveznek, ha nem akarnak megérteni valamit, vagy kérdéseinkre nincs válaszuk, de akkor is, ha a pillanatnyi érdekeik megkövetelik, nekiállnak gyalázkodóan magyarozni. A számtalan ócsároló, a magyarok becsületébe gázoló megnyilvánulásai közül sokszor idézik Landeszman György főrabbinak a magyarellenes kirohantását: *"Ha felsorolnánk azoknak a zsidóknak az értékeit a magyar kultúrában, amit ha kivonnánk Magyarországról, akkor nem maradna más, csak a bőgatya és a fütyülős barack."* (Egyes vélemények szerint Landeszman főrabbi e faji alapú kijelentése nyomán nyert teret a magyarozás kifejezés). Választóink utána néztek, hogy a fő zsidó vallási vezetőt mi hozta dühbe. Megérte a kutatás, mert az oka az idézetnél is többet mond. Tőlünk állandóan követelik, hogy határolódjunk el egyik, vagy másik történelmi személyiségünktől, ő pedig az újságíró azon kérdésére vágott ingerülten vissza, hogy a zsidóság miért nem határolódik el Rákositól, Gerőtől, Farkastól, Vas Zoltántól, Révaitól és Péter Gábortól. Az újságíró, a feszültséget enyhítendő, feltette még e kérdést: *"Befejezésképpen egy utolsó kérdést engedjen meg, ami talán békésebb lesz, mint az előzőek. Közeledik a karácsony, amit világszerte megünnepelnek az emberek. Ki így, ki úgy. Magyarországon egy zsidó ember hogyan éli ezt meg?"* Erre a főrabbi riposztja: *„Sehogyan. Ezt a zsidók nem ülik meg. ... Ez nekünk egy teljesen szürke hétköznapi.”* Választóink nem értik, hogy tőlük meg miért követelik meg, hogy tartsuk tiszteletben a hanukát, más zsidó ünnepeket és sokasodó, mind messzemenőbb igényeiket. Eszükbe jut az is, hogy a Tilos rádióban nemrég valaki arról povedált, hogy legszívesebben kiirtaná az összes keresztényt. Mindkettőre rímel Kertész Ákos írójuk a magyarokat disznóhoz hasonlító téveszmefuttatása: *„a magyar... boldogan dagonyázik a diktatúra pocsolójában, rőfög és zabálja a moslékot, és nem akar tudni róla, hogy le fogják szűrni. Hogy se tanulni, se dolgozni nem tud és nem akar, csak irigyelni, és ha módja van legyilkolni azt, aki munkával, tanulással, innovációval viszi valamire”.*

Választóink tudatában vannak, hogy nem minden zsidó így gondolkodik, s ezt a politikának számításba is kell vennie, de vég nélkül tudnának idézni vezetőik, szószólóik magyarellenes megnyilvánulásait, tetteit. Biztosak benne, hogy **mindez nem egyedül a nyilatkozók véleménye, s nem véletlenül csúszik ki a szájukon. Ahogy választóink sem véletlenül emlékeztetnek rájuk, hanem hogy segítsék az illetékeseket a parancsoló történelempolitikai következtetések levonásában.**

Megdöbbentőnek tartják, hogy a neoliberális-filoszemita politikusok, politológusok, tv-riporterek minden letelepedett nemzetidegent magyaroknak nyilvánítanak. Holott ezzel éppen azt tagadják, amit azok saját magukról szólva, naponta a szemünkbe vágnak, azaz, önmagukat helyesen zsidónak, cigánynak, vagy másoknak nevezik. Évszázadok óta. **Sőt, éppen e minőségükre hivatkozva állnak elő szakadatlanul követelésekkel és vádakkal, azaz önmaguk folyamatosan egyebet sem tesznek, mint bizonyítják, hogy ők aztán nem magyarok.** Választóinktól mégis követelik, hogy ne zsidózzanak, cigányozzanak, idegenezzek-

nek. Ők senkit nem akarnak megsérteni, beszélhetnének szépítően is, mondjuk, élelmesekről és élőködőkről, de az említettek ezt is előítéletnek neveznék. Holott legalább kétezer-tizenkilenc éve, mindennek és mindenkinek van neve, elnevezése. Különben semmit és senkit nem tudnánk megkülönböztetni. Ha nem tudnánk, ki a zsidó, hogy kapna kártérítést kártérítés, előjogot előjog után, vagy a cigány segélyt segély után; mind-egyiket számolatlanul, s a jelek szerint mindörökre intézményesítve. Választóink ezért nem értik, miért igénylik a neoliberaisok, s maguk a nemzetidegenek is, hogy ők pedig elvitassák tőlük a saját maguk által kimondott önazonosságukat. Annál inkább, mivel ha mindenkit magyarnak tartanának, a magyarokat csapnák be. Ám tőlük semmi nem áll távolabb. Politikusainknak is ajánlják, kerüljék el a csapdát, okos hatalomként mindig magyar szóra hallgassanak.

Tapasztalataik alapján igazat adnak Prohászka Ottokárnak, aki majd egy évszázaddal ezelőtt megfogalmazta, amit ma átélnek: *„...ne nézzünk elvont szisztémákat, akár liberalizmusnak vagy bárminek hívják azokat; hanem nézzük azt, hogy min megyünk tönkre, mitől lesz nemzetietlen a magyar, mitől lesz úr fölöttünk a zsidó, mi okoz örömet neki s bánatot nekünk, s e szerint igazodjunk. Bizonyos igaz, hogy a liberalizmus megásta sírunkat; tehát ne várjunk tőle föltámadást. Bizonyos igaz, hogy meggyöngítette nemzeti érzésünket s a hamis, látszatos haladás sikereivel bódított el; tehát ne várjunk tőle nemzeti ébredést. Ébredést s föltámadást csak erős nemzeti öntudat s a magyar térfoglalást biztosító munka adhat.”* Választóink a tanúi, hogy neoliberaisaink, valamint, élelmeseink, élőködőink, amikor csak tehetik, valóban és dicsekvően ki is mutatják, hogy származásilag, kulturálisan, mentalitásban, szellemileg, vagy más tekintetben privilégiumokra jogosult nemzetidegenek. Alátámasztják ezt állandó és következetes magyarelleses támadásaikkal, terjeszkedésükkel, nyomulásukkal. Ha mindez nem történné meg, nem létezne e vitakérés sem. Nem segíti a megoldást a neoliberais kínban Németh Lászlótól kölcsönzött (és az általa elemzett szövegkörnyezetben indokolt) *„zsidó-magyar”, „magyar zsidó”,* illetve *„cigány-magyar”, „magyar cigány”* sem, mert ez ugyanúgy elkülöníti őket magyaroktól, de tulajdonképpen a magyar hazafiként gondolkodó sajátjaiktól is. Ismét ott vagyunk, ahol a part szakad. Nem segít az a túlzóan nagylelkű gesztus sem, hogy vezető politikusaink ünnepeikre küldött üdvözlő távirataikban *„a nemzet részének”* nevezik őket, vagy méltóságaink rohannak bocsánatot kérni tőlük, ha ők akármilyen jelentéktelen eseményt *„antiszemitizmusnak”* minősítenek. E gesztusokra eddig soha nem kaptak visszaigazolást, sem megbocsátást tőlük. Egyébként az említett eljárások és teljes eredménytelenségük tény-szerűen azt bizonyítják úgyszólván hivatalos érvénnyel, hogy nem a nemzet részei. Hangsúlyozandó az a nyilvánvaló körülmény is, hogy nem a befogadó magyarság különül el tőlük, hanem a napjainkban is sokasodó (számban és nemzetiségben) nemzetidegenek nyomulásukkal, sajtóságos követeléseikkel, önazonosságuk kidomborításával és magyarozásukkal önmaguk különülnek el tudatosan. E szembeszökő tények okán *„magyar identitásuk”* helyett csak arról beszélhetünk, hogy a nemzetidegen élelmeseik és élőködők, a nem külföldiek, de nem magyarok, még ha magyar

állampolgárok is, néhány politikussal, politológussal, vagy félrevezetett személlyel átmenetileg kibabrálhatnak, de a természettel, az étellel nem.

Választóink **a történelempolitikai tudatosság üdvözlendő példájának tartják, hogy a kormány látja, a magyar jólét megteremtéséhez és jövő biztosításához egyaránt nélkülözhetetlen az össz-társadalmi anyagi-szellemi haladás.** Nem akármilyen hazai és nemzetközi akadályokat legyőzve, sikerrel tesz is érte, amiről az elmúlt években mindenki megbizonyosodhatott. A Nemzeti Együttműködés Rendszere (NER), a nemzeti konzultációk jól szolgálják céljainkat, akkor is, ha még tökéletesítendő, kiszélesítendő. Az itt érintett témákban is égető szükség van olyan nemzeti konzultációk folytatására, amelyek **támogatást nyújtanak a kormánynak a szorongató-kínzó kényes kérdések közös megfogalmazására és megoldására.** Érzékelhető azonban, hogy önmagában ez sem lesz elég. Mert **ha a nemzetidegen nyomulással szemben közérthetően, egyértelműen nem a magyar lelket, érték és érdek uralkodik mindig, minden tekintetben, mindenhol, akkor hatóságaink, intézményeink, politikánk, közéletünk sem a magyar érdekeket szolgálja.** Jól példázza, hogy a rendszerváltás utáni első évtizedeket az SZDSZ-es nemzetidegen törekvések uralták, amelyek burkoltan álcázva, azóta is folyamatosan uralomra törnek. Ha a saját helyén tudatosan, következetesen nem védi és érvényesíti valamennyi kormányzati szerv, hatóság, intézmény és minden nemzeti érzésű állampolgár a magyar értékeket és érdekeket – vagy csak elnézi, pláne ha még lehetővé is teszi idegen érdekek közrejátszását, s még szolgálja is azokat – kétes a ma még inkább csak szavakban magyarnak kinéző **magyar jövő.** **Politikusaink, tudósaink, újságíróink, közéleti szereplőink sem tekinthetnek el semmiben a magyarok akaratától.** Választóink igénylik is, hogy naponta kölcsönösen ellenőrizzük „fent” is, „lent” is, hogy a bejelentett megokolt család- és nemzetvédelmi célkitűzések érvényesülnek-e, s a mi távlati céljainkat szolgálják-e. A globális tőke célja a nemzetállamok, a családok, az emberi kapcsolatok felszámolása a szabad és teljes immár kellően eltorzított egyéni önmegvalósítás megteremtése, lázadás és lázítás minden felelősségvállalás ellen, gyökértelenség, talajtalanság, engedelmesség, szellemi igénytelenség uralomra juttatása. E körülmények között e helyes kormányzati intézkedéseink is csak akkor, **és csak akkor** fogják a magyarságot szolgálni, ha mindenbe magyar lelket lehelünk. Enélkül, minden más esetben a jelenlegi helyzetet konzerválják magasabb szinten, nem fognak, vagy ami még rosszabb, nem javunkra fognak megvalósulni. Mivel a magyar társadalom etnikailag már túl vegyes, számítani kell rá, hogy a nemzetidegenek csapdává akarják változtatni e helyes kormányzati törekvést is. Vannak is ennek jelei, ami nyugtalanítja választóinkat.

Ezért figyelmeztetnek, hogy a magyar hazafiaknak tudatosan kell élniük a kedvező feltételekkel. Ne csak azt várják el, hogy a célt jól megfogalmazó, a jogi-szociális kereteket megteremtő politika, vagy az intézmények kezdeményezzenek, amit egyébként meg kell tenniük, hanem önmaguk is álljanak a helyzet magaslatán. Mivel a rendszerváltás utáni másfél évtized rossz politikához akart idomítani bennünket, választóink

ezért tartják nélkülözhetetlennek, hogy ne csak a kormányzati szerveink, hanem **a közember is vegye elő a történelempolitikai tudatát**. Lássa meg, hogy most másik, egy helyesebb politikához idomulhat és szokhat hozzá, még akkor is, ha ez a tőkés keretekben sok igazságtalansággal, egyenlőtlenséggel jár. Éljen a kibontakozó nagy horderejű lehetőségekkel, s ragaszkodjon ehhez a jövőben is. Választóink mindezt főleg a most égető módon napirendre került demográfiai kérdésekre vonatkoztatják. Beláthatatlan veszélyekkel járó népesedési problémánk megoldásához is a múltat, jelent, jövőt számításba vevő történelempolitikai tudat szükséges, ami megvolt a nemzetünkben, csak szundikált, de a kormány hétpontos terve felébresztheti. Parancsoló, hogy történelempolitikai tudatossággal ítéljük meg a helyzetünket, önmagunkat, szövetségeseinket, ellenfeleinket, azaz ne feledjük a múltat, uraljuk a márt, hogy e tekintetben is a miénk legyen jövő. Sajnos, még messze nem így áll a helyzet, túl sok a belső-külső el-lenerő, de reménykeltő lépéseket is teszünk, amelyeket minden hazafinak kötelessége támogatni.

Választóink látják, sok e történelmi feladaton dolgozó rátermett, a napi taktikában kitűnő és vitaképes politikusunk van; nagy szükségünk van rájuk, becsüljük, tiszteljük is a munkájukat, támogatásunkat élvezik, rájuk szavazunk. Ám csak azok válnak a nemzeti céljainkat valóra váltani képes államférfiakká, akik történelempolitikai tudatossággal állnak a feladataikhoz. Akik átlátják a nemzetközi és a hazai események összefüggéseit, s ráéreznek, hogy megkérdőjelezhető még olyan fontos szervezetek tevékenysége is, mint akár az ENSZ, nem is beszélve az EU-ról, vagy a NATO-ról. Érzékelik az összeesküvéseket, a világhódító szándékokat, a bosszút sejtető árnyakat, látják, hogy mindez viharfelhővé gyűlik, s villámok fognak lecsapni. Ki is mondják, hogy felelőtlenek játszanak a nemzetek sorsával, s e helyzetben a vak bizalom bárkiben, a vak félelem bárkitől – újabb nemzeti tragédiához vezethet. Ettől menthet meg minket az egyetlen megbízható iránytű, a történelempolitikai tudatosság magyar szellemű bátor és tántoríthatatlanul következetes körültekintő alkalmazása minden napirendre kerülő bel- és külpolitikai kérdésben.

Mindennek kapcsán úgy vélik, **azok válnak államférfiakká és azokat kell támogatnunk, akik nem a soron lévő választással, hanem a következő nemzedékkel törődnek. Örömmel tapasztalják, hogy a beindult népességpolitikai terv megvalósítására nem kevés méltánylandó, dicsérendő és támogatandó intézkedés történik**. Ám mégsem teljesen nyugodtak. Látják, szóvá is teszik azt a kibicsaklást, hogy az önhatalmúlag betelepült nemzetidegenek és filoszemita híveik **rendszeres** hatósági-kormányzati elnézéssel számolhatnak az ország elmagyartalanításának folytatásához, illetve párhuzamos elzsidósításához, miközben nem szűnnek meg rasszizmussal vádolni kormányt, országot egyaránt. Afelé haladunk, hogy a magyarellenességgel szemben szót emelő hazafiakat listázzák Magyarországon, nem pedig a kettős állampolgárokat, akik nyomulása a magyar jövőt fenyegeti, az illetékesek mégis erre hunynak szemet.

Mindez oly hosszú ideje, s olyan agresszíven folyik, hogy átlépi az államalkotó magyar őslakosság tűrőképességének határát, mint a betola-

kódó muszlimok garázdálkodása a nyugat-európai országokban. Fontos tudatában lenni, az antiszemitizmussal vádaskodás célja bűntudat keltése a befogadó népekben, s újabb előnyök kikényszerítése. Gyakorlatilag magyarellenességet jelent, így jogosan szül ellenállást a nemzetidegenekkel szemben. Ugyanis ma már nem is kell antiszemitának lennie senkinek, elég, ha a Tett és Védelem (TEV) zsidó gárda feljelenti, hogy antiszemita, s a politika és jog engedelmesen el is ítéli. Az MTI szerint Köves Slomó rabbi (EMIH) az Európai Zsidó Szövetség (EJA) és az izraeli kormány támogatásával a közelmúltban tartott brüsszeli konferenciáján bejelentette, hogy a TEV gárdájuk az Európai Tett és Védelem Liga (APLE) égisze alatt irodát nyit Brüsszelben, amely az antiszemitizmust figyelő, zsidó jogvédelemmel foglalkozó európai központként felügyeli – ahogy ők mondják, monitorozza – az EU tagállamait. Öntelt és kihívó eljárásuknak megfelelően anélkül, hogy bárki kérte volna tőlük, vagy ők kértek volna rá engedélyt. A V4-ek országaiban e tevékenységet ugyanilyen tiszteletlen módon már rég folytatják. Ennek ellenére a magyar kormány másfél millió euróval támogatja az újabb zsidó szervezetet. Szavazóink közül azonban senki nem emlékszik rá, hogy a választási programokban szerepelt volna nemzetidegen célokat követő egyébként is gazdag zsidó szervezetek kitömése pénzzel, s azt is érzékelik, hogy a sokasodó és egzeciroztató filoszemita szolgálatkészség egyáltalán nem bírja a magyar hazafiak támogatását. Remélik, hogy az illetékesek nem késlekednek a kellő következtetések levonásával. E nemzetközivé vált tevékenység nyomán felerősödött vádaskodás alaptalan mivolta összezavarja a frontokat is, amivel akadályozza az esetleges valós antiszemitizmus elleni küzdelmet, nem beszélve az ennél mindig hasonlíthatatlanul fontosabb nemzeti célokról.

Választóink rossz jelnek tartják, hogy a nemzetidegen erők részéről folyik a cigányság hergelése, uszítása, kormányzati részről pedig indokolatlan pénzügyi, jogi és egyéb előnyben részesítése. Ahogy a zsidó gárda TEV ellen, úgy a cigányság kifejezetten magyar- és társadalomellenes kemény magja, vagy egyéni hősködői ellen sem foganatosítanak intézkedéseket. Ezzel azonban magyar embereket fordítanak szembe önmagukkal. A nemzetidegeneknek pontosan ez a célja, ellentéteket szítani a magyarok között. Tartanak tőle, hogy a kormányzati szervek mindezzel maguk alatt vágják a fát, hiszen **egyidejűleg gyengítik önmagukat, s erősítik a nemzetidegeneket, akik minden jóindulatuk ellenére rasszistának tartják őket, s bármely pillanatban ellenül fordulhatnak.** Nem kellene lépre menni, hanem a történelempolitikai tapasztalatok alapján kellene döntenie.

Választóink a magyarozás kapcsán kifejtett mindezen jelenségekből azt a közvetlenül előttünk álló össznemzeti feladatot jelentő következtetést vonják le, hogy az üdvözlendő és támogatandó **hétpontos demográfiai kormányprogramunk is csak akkor lesz magyar nemzeti szempontból sikeres, ha a végrehajtási utasításaiban és a gyakorlatában következetesen magyar szellemű történelempolitikai tudatosság érvényesül.**

Külpolitikánk és történelempolitikai tudat

A nemzetközi kapcsolatokban különös fontossággal bír a történelempolitikai szemlélet tudatos következetes alkalmazása, mivel itt tőlünk független tényezőkkel is kell számolni. Választóink örömmel fogadták, hogy Szijjártó Péter szakított a Martonyi-Németh Zsolt-féle, más országok (mindenekelőtt Izrael, de Románia és az új balkáni államok) érdekeit magyar nemzeti érdekké nyilvánító, értékalapú, minden feltételről, sőt kölcsönösségről lemondó, országunk érdekeit hanyagoló külpolitikájával, amiért a mai napig drága árat fizetünk. (A gyalázatos Úz-völgyi román provokáció során néma maradt nemcsak a hazai ellenzék – a Mi Hazánk kivételével – hanem valamennyi említett kedvezményezett ország, a mások iránt túlérzékeny EU, USA, de a V4 is, nem is beszélve az utóbbi időben is politikailag érdemtelenül és ezek szerint hiábavalóan kiemelten támogatott Izraelről.) Eredményesnek tartják a nemzeti érdekeinket erőteljesebben védő külpolitikát, nemzetközi kapcsolataink fejlesztését, külön kiemelve, hogy minden nagyhatalommal jó együttműködést sikerült kialakítani, a Visegrádi Négyek eredményes tevékenységét, hogy a szomszédjainkkal is javulnak a kapcsolataink. (Sajnálatos, de nem a mi hibánkból, Románia kivételével). Tartalmasabbá váltak a magyar-magyar kapcsolatok. Tetszik nekik az egyértelműséggel megfogalmazott határozott álláspontunk a felmerülő kérdésekben. Legfeljebb a szóhasználatban latolgatják, nem lenne-e eredményesebb, ha esetenként diplomatikusabb, elfogadást, támogatást, szövetségest keresőbben fogalmaznánk meg **a tartalmilag ugyanazt** az álláspontot. Ezzel talán valamelyest enyhíteni lehetne az ellenünk történelmileg fennálló nyugat-európai fenntartásokat. (Formainak tűnő az a meglátásuk is, hogy a nyelvtanilag-politikailag egyaránt értelmezhetetlen „bevándorló ország” kifejezés polgárjogot nyert az érthető és világos bevándorlók országa helyett. A féjknyúz, meinsztrim, endzsió, píszi, kaszting és egy sor idegen kifejezést pedig sok közszereplő úgy használ, mintha ősi magyar szavak lennének).

Választóink érzékelnek némi negatív elfogultságot - történelempolitikai megközelítési pontatlanságot – Kubával és Venezuelával szemben, illetve indokolatlan pozitív elfogultságot a velünk ellenséges Ukrajna tekintetében (pedig fő vezetőinek nemzetiségi összetétele a Rákosi-időszakra emlékeztet), ami barátságtalannak tűnhet a kemény, de ésszerű magatartást tanúsító Oroszországgal szemben. Az sem nyeri el tetszésüket, hogy túl sokszor hallják – főleg a tömegtájékoztatásban – a hazájukért harcoló palesztinokat terroristáknak minősítik, szemben a valóban terrorista Izraellel. Vitathatónak tartják, ami Pompeo amerikai külügyminiszter látogatásakor **elhangzott, miszerint Magyarország minden kritikát mellőzve fog hozzáállni az amerikai bel- és külpolitikai intézkedésekhez**. Értelmezésük szerint ez azt jelenti, hogy feltétel nélküli szövetségesként, nem pedig szuverén államként alakítjuk kétoldalú kapcsolatainkat. Ők azonban nem látnak magyar érdeket abban, ami Irakban, Afganisztánban, az arab tavasz országaiban, Ukrajnában történt, sem abban, hogy körülöt-

tünk Oroszország ellen irányuló amerikai katonai támaszpontok létesülnek, hanem inkább az amerikai-izraeli érdekek agresszív érvényesítését térségünkben is.

Nem hallgathatják el, hogy ez utóbbi kérdésben, **az alapvetően helyesnek tartott külpolitikai állásfoglalások** mellett, csalódás érte őket. A külügyminiszter úgy itthon, mint nemzetközi fórumokon, Magyarország nevében többször bejelentette, hogy kiáll Izrael mellett, törekszik rá, hogy az EU és az ENSZ, meg mindenki más *„tisztességes, kiegyensúlyozott, igazságos magatartást tanúsítson Izraellel szemben”*. Tettei egybeesnek szavaival. Magyarország az elmúlt években többször megtorpedózta még az EU végre Izraelt elmarasztaló közös nyilatkozatát is, blokkolta a Kelet-Jeruzsálemre vonatkozó belső jelentés elfogadását, erőfeszítéseket tett rá, hogy bevonja Izraelt a V4-ek szervezetébe, s megragadta az alkalmakat Izrael és idegen országokba megkérdőjelezendő céllal telepített diaszpórája magasztalására. Szokatlannak tartják, hogy a külügyminiszter megbeszélést folytat a Zsidó Világkongresszus vezetőivel. Egy rasszista szervezet vezetőivel legfeljebb egy magyarországi civil szervezet álljon szóba, ne a külügyminiszter. Legutóbb még a zsidó VAC Hungary Sportegyesület new-yorki jelentéktelen fényképkiállításának megnyitását is vállalta. Beszédében kijelentette, *„mi nemcsak stratégiai szövetségesként, hanem baráti országgént és baráti nemzetként is tekintünk Izraelre”, s „büszkéek vagyunk arra, hogy a legnagyobb közép-európai zsidó közösség Budapesten él”, és hogy „Végtelenül megtisztelve érezzük magunkat, hogy otthont adhatunk az idej Európai Maccabi Játékoknak”,* azaz kifejezett rasszista rendezvénynek, amely olyan helyzetbe hoz más országokat, hogy faji alapon különböztessék meg a sportolóikat. A részvétel ugyanis, az olimpiai eszmével ellentétben, nem sportteljesítményhez, hanem faji származáshoz kötött. Nem tartják a külügyminiszter feladatának azt sem, hogy New Yorkban találkozzon a haszid zsidó közösség képviselőivel, akiknek ugyancsak kifejtette a fentieket, és megígérte, hogy *nemcsak Magyarországon, hanem a határokon kívül is folytatjuk zsinagógák újjáépítését, zsidó temetők felújítását.* Számításba kellene venni, hogy a harminc-negyvenezer forintos nyugdíjból tengődő, a kilakoltatással fenyegetett, a kórházi várólistákon hónapokat váró magyarok, akik sírjának gondozása a zsidókétól eltérően soha nem lesz költségvetési tétel, a hasonló és sokasodó kijelentéseket és tetteket keményen elítélik. Pedig nem is tudják, hogy e kérdésekben történelempolitikailag ők gondolkodnak helyesen, de tudják, hogy ez így nincs rendjén.

Összegezve, választóink úgy érzik, e lényeges kérdésben tanúsított álláspont kontrázza a helyes állásfoglalásokat. Értetlenül állnak szemben azzal, hogy a helyzettel tisztában lévő rokonszenves miniszter olyan országot nevez *„baráti országnak”,* sőt *„baráti nemzetnek”,* még *„stratégiai szövetségesnek”* is, amely a létrehozása óta fajgyűlölő, terrorista, gyilkos politikát folytat főleg a szomszédjai, de más országok ellen is. Semmibe veszi a rá vonatkozó ENSZ-határozatokat, megsérti a nemzetközi jogot és az emberi normákat, az Európa elleni iszlám invázió egyik fő okozója, az USA-val együtt folyamatosan a legnagyobb veszélyt jelenti a világbékére. Odáig süllyed, hogy napjainkban a cinizmus és a cionizmus összefonódá-

sának visszataszító példajaként világméretű gyűjtést indít az Interneten „*a békéért harcoló izraeli katonák*” javára: a hitelkártyája számának megadását kéri az adakozótól, amelyről minden hónapban levonhat minimum 28 dollárt, de többet is elfogad. Nemrég „*az éhező zsidók*” segítésére is szerveztek hasonló arcátlan nemzetközi gyűjtést. Ugyanez a pénzsóvár számítás tükröződik az EMIH eljárásában is, amely telefonon zaklatja a lakosságot, igényelve, hogy adjuk egy százalékát részére ajánlja fel.

Mindezek tudatában választóink, **külpolitikánk egészét támogatva, ellenzik a filoszemita megbicsaklását**, ami egyértelműen az elhibázott Martonyi-Németh külpolitika folytatása. Nem látják, mi a magyar nemzeti érdek Izrael pozitív diszkriminálásában, s az egyoldalú magyar kötelezettségvállalások tüntető nemzetközi hirdetésében. Ez annyira feltűnő és szokatlan a nemzetközi kapcsolatokban, hogy az okairól tájékoztatni illene a magyar közvéleményt. Ha csak egy-két eset fordulna elő, nem tennék szóvá, de alig múlik el nap, hogy ne zaklatnák a magyar közéletet valamilyen zsidó-filoszemita témával. Biztosak benne, a magyar fájdalmat átélő hazafiak körében ezzel bajosan arat sikert bárki is. Sajnálatosnak tartják, hogy egyik kedvenc politikusuk ismétlődően hűségeskükre kényszerül, akkor is, ha látják, a kormányra hatalmas hazai és nemzetközi zsidó-filoszemita nyomás hárul, s e jelenségeknek más nyomós okai is lehetnek. Ők azonban, még ha ilyen helyzet fenn is áll, a méltóságunkat megőrző, szakmailag szólva diplomatikusabb módot is könnyűszerrel ki tudnának dolgozni a helyzet kezelésére. Szerintük ehhez is kulcskérdés a kiindulópont történelempolitikai értékelése: Izrael és a zsidóság nemcsak a közismert gyakorlat, hanem **a saját nyilatkozataik alapján ítélve sem** volt soha, s nem is lesz letéteményese a magyar jövőnek, éppen ellenkezőleg, ahogy naponta érezhetjük is, útjukban vagyunk. Nehogy azt gondolja bárki is, hogy ők is erős Magyarországot, s a kereszténység védelmét akarják, ahogy mi most a kormánnyal együtt.

Lehet tehát, hogy kényszer alatti döntésekről van szó, de mindenképpen önkényesek. Egyrészt sem a választási ígéretekből sem máshol egy szó nem esett róluk. Másrészt a Fidesz-KDNP-kormány, elődeitől eltérően, új kormányzati módszerként meghirdette a nemzeti együttműködési rendszert, melynek keretében nemzeti létkérdésekben sikeres nemzeti konzultációkat szervezett, amellyel megerősítette a pozícióját. Ám a magyar megmaradás e legfontosabb kulcskérdésben a nemzeti konzultációt mellőző nagyhorderejű kijelentésekre és rendelkezésekre kerül sor. Választóink mégsem feltételezik, hogy a kormányakarat ne esne egybe helyes nemzeti jelszavaival, de hiányolják belőle a történelempolitikai szemlélet érvényesítését. Ha pedig tényleg kényszer alatti döntés (Makacsul keringenek híresztelések egyik előző kormány által kötött, a betelepítést szabályzó titkos magyar-izraeli szerződésről), akkor azt kifogásolják, hogy pozíciója elvi-gyakorlati helyesbítése érdekében miért nem leplezi le, s fordul ismét a biztos sikert jelentő nemzeti konzultáció módszeréhez, hanem helyette a magyar társadalom egészére vonatkozó fegyelmező benyomást keltő rendelkezéseket hoz.

A történelempolitikai tájékozottság és tudat hiányának tekintik az ide kapcsolódó körülményt is, hogy a nemzeti oldalon sokan nem hiszik el,

(talán még remélik is), hogy hazai viszonylatban az EMIH és a Mazsihisz, nemzetközileg pedig Soros, Netanjahu (és a látszat ellenére tagadhatatlanul mögöttük álló Trump) nem egy követ fúj. Pedig azt teszik, csak a megtévesztő pro és kontra taktika alkalmazásával. Súlyos tévedés egymás ellenfelének tekinteni őket, mert – ahogy csak az itt említett eseményekből is látható – ők közösen minket tekintenek ellenfélnek. Mintha ugyanezt a téveszmét akarták volna elültetni a XXI. Század Intézetnek a Terror Házában tartott „*Épül a Washington–Budapest–Jeruzsálem-tengely?*” témájú konferenciájával is. Ahelyett, hogy abból indulnának ki, amit ők is ugyanolyan jól tudnak, mint választóink: a világméretű zsidó nyomulás lényege, hogy minden oldalon, mindig jelen legyenek; pro és kontra, ellenzékben és kormányban, kint és bent helyezkedés egyidejű elérése. A látható ellenzék nagyrészt zsidókból és filoszemitákból áll, ám még veszélyesebbek a láthatatlanok, akik álcázottan kulcspozíciókba mesterkedtek magukat. Így akárhogy fordul a kocka, egy részük mindig hatalomközelben marad. Időnkénti megtévesztő szóbeli, de akár ezen túlmutató vitájuk is a megtévesztő stratégiájuk szerves része. Hosszú történelmi időszak tapasztalatai birtokában politikusainknak fel kellene már ismerni, a szemiták és filoszemiták nem velünk együtt élni, hanem uralkodni akarnak Magyarországon, amit az itt elemzetteken kívül is közismert tények félreérthetetlenül bizonyítanak. És a világ más országain is, s ezt nem is titkolják. Legutóbb Ruvi Rivlin izraeli elnök (aki nemkivánatos személynek nyilvánította Izraelben Kóvér Lászlót, mivel Székelyudvarhelyen részt vett a Nyírő Józsefre emlékező magyar rendezvényen) az izraeli holokausztnap alkalmából a világ szemébe vágta **a zsidó történelempolitikai doktrínát**: *„Nem felejtünk, és nem bocsátunk meg. A múltunknak kell képezni az értékeink, a cselekedeteink és a megkötendő szövetségeink alapját. Ez a mi történelmünk, a hagyatékunk és a zsidó nép üzenete az egész világnak.”* A magyar történelempolitikai szemléletnek (legyen szó külpolitikáról, vagy belpolitikáról) ezzel kell számolnia, nem pedig elvesznie a filoszemitizmus-antiszemitizmus veszélyes útvesztőjében.

Az EU szembefordult történelempolitikai indíttatásával

Az EU önmagából kivetkőzését elemző írások idézni szokták a francia Robert Schuman történelminek minősített kijelentését, miszerint *„Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz”*. Valószínűleg elhangzott így is, de választóink e gondolatával e formában találkoztak: *„Az európai demokrácia vagy keresztény lesz, vagy nem is lesz. Egy keresztényellenes demokrácia olyan karikatúra lesz, amely zsarnokságba vagy anarchiába süllyed”*. A szövegek eltérése nem elhanyagolható, de a lényeg mindkét fogalmazásban ugyanaz. Az alapító atyák, Schuman, De Gasperi és Adenauer, a keresztény alatt tisztán és kizárólag keresztényt értettek. Nem állt szándékukban párosítani a kereszténységet más vallással. Választóink úgy vélik, a zsidó, vagy a muszlim vallás sem kíván párosodni a kereszténységgel, sőt elkülönül, egyeduralomra tör. Nem is hallották még, hogy valaki zsidó-keresztény, illetve judeo-keresztény, avagy muszlim-

keresztény vallásúnak vallotta volna magát. A keresztény hitre áttért zsidók is megmaradtak zsidónak. Közismert, hogy részükről ez inkább csak taktika, ám zsidó részről eljárásukat szemforgatóan eretnekségnek állítják be. (Választóink ezért is elmésnek tartják Le Pen, a Francia Nemzeti Front volt elnöke ezzel kapcsolatos megállapítását: *„Ha egy zsidó kikeresztelkedik, akkor lehet, hogy statisztikailag egy kereszténnyel több lesz – de nem lesz egy zsidóval kevesebb.”* Mi tagadás, durván hangzik, de ez senkit ne tévesszen meg, mert maga az említett gyakorlat a durva). A cionisták kifejezetten ellenségének tekintik és így is kezelik a keresztényeket. Nincs judeo-keresztény civilizáció sem, hiszen élesen eltérnek egymástól, viszonyuk Júdás és Krisztus viszonyára hasonlít. A Júdást követő méltatlan utódok 2004-ben úgy fogadták el az EU alkotmányát, hogy kihagyták belőle kereszténységre hivatkozást. Európának legkésőbb ekkor kellett volna komolyan venni e szellemi lefegyverzésre szólító figyelmeztetést.

Az alapítók tehát nem használták a filozemita falazás nyomása alatt mostanában unalomig szajkózott megtévesztő zsidó-keresztény jelzőt sem, hanem helyénvalóan egyedül a keresztényt. Egyik-másik utóduk, akad köztük magyar is, mégis a zsidó-kereszténység szellemében szörnyülködik, hogy *„történelmi bűnt követnek el azok, akik antiszemita bevándorlók tömegeit engedik Európába”*. Ha nem figyelmetlenségből fogalmaznak ekképpen, hanem így is gondolják, választóink szerint ők nem tekinthetők utódnak, hiszen ez már a filozemitizmus köbre emelt tébolya. **Ugyanis az így ítézők nem azt tekintik történelmi bűnnek, hogy a muszlimok akadálytalanul betolakodhatnak, közigazgatási, politikai, szellemi pozíciókat foglalhatnak el a nyugat-európai országokban, s szent könyveik utasításait követve, rendszeresen gyilkolhatják az európaiakat, hanem azt, hogy antiszemiták.** Más szavakkal, nem európai történelempolitikai, hanem filozemita szemmel, azaz történelmietlenül értékelik a pénzügyi háttérhatalom által az európai nemzetekre zúdított tragikus eseményeket.

A faji alapon kialakuló antiszemizmust választóink sem tekintik érdemnek, de most másról van szó. Ők azt tartják történelmi bűnnek, ha a jelenlegi helyzetben hivatalos megnyilvánulásokban létfontosságú nemzeti szempontokat feledve, akár tudatosan, akár meggondolatlanul, de arra teszik a hangsúlyt, hogy a betolakodók antiszemiták, merthogy e filozemita ködösítéssel eltűntetik a lényegét. Holott, ahogy mi sem magyar-zsidó, -cigány, -kínai, -ukrán, -holland, vagy egyéb Magyarországot akarunk, **az európai nemzetek sem muszlim-keresztény Európát akarnak, ahogy zsidó-keresztényt sem.** Keresztény Európát akarnak, s a helyes történelempolitikai szemlélet az lenne, ha a nyugat-európai kormányok és az EU egyértelműen ebben nyújtanának népeiknek segítséget. A jelenlegiektől ez nem várható, mivel háttérhatalmi ügynökként a kevert lakosság híveivé váltak. Minél kevertebb a lakosság, annál inkább kedvezőbb a helyzet a nemzetidegenek uralmának megteremtéséhez, legyenek azok muszlimok, zsidók, bármely más kisebbség, vagy másság. Ezért a nemzeti erőknél mindent meg kell tenniük, hogy az ellentörténelem módszerével helyett a biztos nemzeti útra vezessék az öreg kontinenst.

Választóink szerint nehezíti a helyzetet, hogy a nyugat-európai politika hagyományosan képtelen megszabadulni a faji politikától. Az európai politikusok, történészek nem szokták megfogalmazni, ma sem hallunk ilyesmit, de a történelem bizonyítja, a gyarmatosításuk egyben faji politika volt. Ugyanúgy faji politika – csupán ellenkező előjelű – az is, hogy jelenleg hagyják gyarmatosítani saját országaikat a volt gyarmatosítottjaik által, sőt a gyarmatosítás bűnétől mentes közép-európai országokat is erre akarják kényszeríteni. A masírozó betolakodók Franciaországban, a váratlanul nagy kezdeti sikereik mámorában elhamarkodottan már ki is mondták „*Franciaország nem a franciáké!*” Történelmi tanulság, hogy sokszor éppen a szálláscsinálók az első áldozatok! Választóink káröröm nélkül emlékeztetnek, hogy az általában románpárti francia politika már a Trianon előtti időktől kezdve azoknak az erőknek az érdekében tevékenykedett, amelyek azon mesterkednek, hogy Magyarország ne a magyaroké legyen, s hogy a Kárpát-medencében ne hogy béke uralkodjon. Vezető szerepet vállalt a muszlim betolakodást akadályozó Líbia szétverésében, s a mai napig az újragyarmatosított afrikai gyarmataiból él. A franciák most mindennek isszák a levét.

Választóink örömmel látják, **Magyarország, a V4-ek történelmet írnak azzal, hogy nemcsak a saját népeik, hanem valamennyi európai nép nevében szembeszállnak a minket is gyarmatnak néző francia és általában nyugat-európai törekvésekkel.** Ugyanakkor figyelnek arra a történelempolitika által nem túrt homályos tartalmú fogalmazásra, amely érthetően visszás felhangot kap annak a tisztázatlan állításnak hangsúlyos, bebeszélő és folytonos ismételtetése miatt, hogy jogunk van meghatározni, *kikkel akarunk együtt élni. Akárhogy próbálják értelmezni, csak azt a következtetést vonhatják le belőle, hogy a nyilatkozók szerint valakikkel együtt kell élniük, de hiába ők a legérzékenyebbek benne, senki még csak nem is kísérletezik értelmes konkrét válaszadással, hogy kikkel és miért.* Választóink pedig nem látnak erre okot, nem is ismernek olyanokat, akikkel ezt szívesen tennék.

A jelen történelempolitikája

A fentiek okán választóink szerint jelenünk történelempolitikai alapkövetelménye, hogy az illetékesek, felelősként az igazat, a valódit mondják meg a magyarnak és a világnak ahelyett, hogy unszólóan előhozakodjanak a magyarság megkérdése nélkül hallgatólagosan elfogadott és gyakorolt együttéléssel. Mi több – fűzik hozzá nyomatékosan – e megcsontított és megszállt országban ne a másokkal való együttéléseért, további betelepítésükért, hanem a meghirdetett helyes jelszavaikkal összhangban a nemzeti államért munkálkodjanak, harcoljanak. Ugyanis **nem tűnünk kevésbé megszállt, sem kevésbé vegyes lakosságú országnak, mint Németország, vagy Franciaország.** Csak minket, elődeink történelmileg elhibázott, a nemzet akarata és érdekei ellen irányuló befogadó toleranciája nyomán nem a muszlimok, hanem zsidók és más nem-

zetidegen kisebbségiek szálltak meg. És folytatják a megszállásunkat letelepedési kötvények, vagy más jogcímenek, együtt a tőlük elszakíthatatlan másságiakkal, a magyarokat kiszorító külföldi munkavállalókkal és a minden jóval ellátott külföldi ösztöndíjasokkal. Terrorizálnak bennünket, ők a legintoleránsabbak, az ellenzékkel szövetségben a hatalom megszerzésére törekednek, s mára a közelébe is jutottak.

Könnyen lehet, hogy választóink meglátásai félremagyarázást, nemtetszést váltanak ki. Könnyűszerrel elejét vehetnék minden esetleges neheztelésnek József Attila verssorával, miszerint "*érted haragszom én, nem ellened, ... erősítsen az én haragom, dehogy is bántson.*" Hiszen nyugodt lelkiismerettel képviselik mindezt, s csodálkoznának, ha mások másképpen értelmeznék a magyar nemzeti érdeket. Lelkiismereti és egyben alkotmányos kötelességük jelezni, ha az országra, a nemzetre nézve veszélyt érzelenek. Nincs miért magyarázkodniuk; ezt azoknak kell önkritikusan megtenni, **akik a magyarok megkérdezése nélkül együtt akarnak élni valakikkel.** Akiket Nietzsche szavaival intenek: „*Minden ki nem mondott igazság méreggé válik!*” Látják is, gyülemlik a kimondatlanság mérge; akadnak, akiket ez zavar, de azt is látják, a feszültséggel terhes helyzetben vannak, akik kifejezetten a gyúanyag robbanására játszanak, hogy a háttérhatalmi terv szerint, polgárháborúra hivatkozva, idegen beavatkozás igénylésével teljhatalmat szerezhessenek.

A fentiek okán, választóinkban a helyzetünk magasra értékelt évtizednyi javulása mellett is ott bujkál a kétely: valakik nem arra törekednek-e, hogy a betelepültek igencsak sajátos elkülönülő igényeinek terebélyesedő érvényesülése céljából a magyarok mondjanak le a saját igényekről, értékeiről, érdekekről? Mondjanak le önmagunkról, ahogy a nyugat-európaiak teszik, hol a zsidók, hol a muszlimok javára? Mintha a háttérhatalom és a szabadkőművesek mellett mások is arra játszanának, hogy Nyugat-Európa legyen a muszlimoké, Közép-Európa pedig a zsidóké. Választóink remélik, e tendenciát nem csak egyedül ők látják.

Sokszor gondolnak arra is, hatóságainknak, kormányzati szerveinknek a látszatát is kerülniük kell annak, hogy azt tehetnek, amit csak akarnak, hiszen az emberek úgyis „*a kisebbik rosszra szavaznak.*” Nem szabad visszaélniük azzal a helyzetüket könnyítő másik körülménnyel sem, hogy az ellenzéki pártok sokmindent megtesznek, nehogy az emberek rájuk szavazzanak. Elismerik, s méltatják, hogy a kormány képviseli a magyar nemzeti érdekeket, de az is nyilvánvaló számukra, hogy **a nemzetidegen érdekek nemegyszer magyarelles felhanggal történő kifejezett előtérbe helyezése is jelen van, akadálytalanul érvényesül, egyre nagyobb magyar életteret hódít meg.** Gyávaság, nemzetünk iránti felelőtlenség lenne, ha a vezető posztokra állítottak is látják, ám némák maradnának, s az agyakat bódító-hódító élj a mának, önmegvalósítás, politikai korrektség és egyéb megtévesztő jelszavak nyomása alatt még azokat is inkább leintenek – netán még büntetnék is, amire utaló hajlam tetten is érhető – akik legalább szólni mernek.

Láthatjuk, a nemzetidegenek számtalan jelét adják, hogy csakis a saját érdekeikkel törődnek, ami a legtöbbször óhatatlanul szembemegy a magyar nemzeti érdekekkel. Ennek jeleivel mind sűrűbben találkozunk a

társadalmi tevékenység sok területén; művészeti, tudományos, tömegtájékoztató területen és a közterületeken szembeszökően. Szerveződő ellenállás is tapasztalható a magyar érdekérvényesítéssel szemben.

Választóink nyitott szemmel járják a világot. Sokkal többet észrevesznek, mint amennyit itt jóváhagyólag nyugtáznak, vagy helytelenítően szóvá tesznek. Rosszabbnak tartják a helyzetet, mint ahogy itt előadják. Felfigyeltek, például, arra a különös jelenségre is, hogy egy titokzatos hazai háttérhatalom a kormányátalakítások után eléri, hogy az új miniszterek rögvést a pályafutásuk elején kapjanak olyan kényszerű közéleti-politikai feladatot, melynek során, akarják, nem akarják, de formailag nyilvánosan le kell tenniük a hűségesküt a zsidóság és Izrael mellett, filoszemita elkötelezettséget kell mutatniuk. Így történt ez a legutóbbi kormányátalakítás után hivatalba lépőkkel is. Túl véletlen lenne, ha ez véletlen lenne. Aki nem hiszi, járjon utána. Segítségül annyit, hogy éppen egyikük kényszerült arra az elborzasztón-vészjóslóan hangzó kijelentésre, amelyen az előbbieken választóink már szörnyülködtek, de megisméltését célszerűnek tartják, mert senki nem szól ellene, helyesbítés sem történt, azaz érvényben lévőknek számít. Eszerint *Magyarországon zsidóknak és nem zsidóknak együtt kell élni, tervezni és megvalósítani a jövőt.* Minden valamirevaló politikusnak oda kell figyelnie a kényes kérdésekre, mindenekelőtt arra, hogy a saját nemzetét első helyre tegye akkor is, ha ellenjavallt tiszteletkört kényszerül tenni nemzetidegenek előtt. Nem tapsoltak volna neki akkor sem, ha azt mondja, hogy magyaroknak és zsidóknak együtt kell élni, de azt elfogadhatatlannak tartják, hogy, mintegy előre vetítve jövőnket, **Magyarországról beszélve csak zsidókról és nem zsidókról szól, elfelejtve, avagy nem-zsidóknak nevezve a magyarokat.** Választóink felháborodottan ítélik el, hogy az MSZP-s Bangóné pártkányoknak nevezte a kormánypártokra szavazókat, történelmi szerencsének tartják, hogy megszabadultunk az MSZP-SZDSZ koalíciótól és a Fidesz-KDNP nemzeti érzelmű kormányzást folytat. Ám véleményük szerint mindazok szembemennek a történelempolitikai tudattal, akik Bangóné kijelentésével élesen szembefordulnak, ám egyetlen szót sem ejtettek az idézett sokkal nagyobb horderejű, nemcsak a Fidesz-KDNP szavazókat, hanem a nemzetünket lebecsülő téveszméről, hogy országunkban zsidók és nem-zsidók élnek. Azt nem tartják váratlannak, hogy a nagyjából filoszemita ellenzék egyetértően hallgatott, azt viszont nyugtalanítóan fenyegetőnek, egyben figyelemmel kísérendőnek ítélik, hogy a nemzeti oldal ugyanezt tette. Az EP-választás tapasztalatai is bizonyítják választóink szemében, hogy létfontosságú kérdésekben nem lehet mellébeszélni, nincs egyrészt, másrészt. Rá is kényszerülnek annak kimondására, féltő, hogy a visszamagyarosítás helyett az elzsidósítás halad tovább akadálytalanul. Remélik, hogy tévednek, hiszen ma még van esély a visszamagyarosításra, csak élni kellene vele.

Választóinkban egyre szorongatóbban merül fel az is, miért történik, hogy napjainkban lépten-nyomon beleütköznek a figyelemelterelés, illetve balútra terelés jeleinek sokaságába. Szemléltetésként, a fasiszta veszélyre figyelmeztető Hitler-filmek világméretű dömpingje a tv-ben (párhuzamosan a holokauszt vallássá tornázásával); a kádári III/III szerepének túlér-

tékelése a politikában (a rákosista AVH hivatásszerűen végzett magyarellenés gyilkos gáztetteinek elhallgatása mellett); az élj a mának (carpe diem) magatartás és az önmegvalósítás zsarnoki abszolutizálása (közösségi szerep vállalása helyett); a kozmopolitizmus tajtékzása (a népi-nemzeti hagyományok ápolása helyett); csóllátásos elfogult civilizálatlanság (közéleti magatartás kultúrája helyett), és sorolhatnák. Nyitott szemmel járva, felfedezik, hogy az embertelen, már-már bestiális jelenségek keletkezése, erőltetése, irányultsága és végcélja jól meghatározható nemzetellenes körökhöz köthető. Erre utal, hogy mindezt egytől egyig okozatilag mesterségesen összekötik az antiszemitizmussal, vagy valamilyen módon a zsidósággal. A nyílt és álcázott magyarellenés jelenségek Budapest elzsidósítását követően felerősödtek más nagyvárosokban és vidéken is. Ezért vélik, a filozemita irányba mutató ezernyi jelenséget látva, senki nem állíthatja, hogy mindez nem hat ki **naponta érzékelhetően és negatívan** a magyar sorsra. Olyan közügy, amelyben a hatalomba beszavazottak nem hozhatnak döntéseket a nemzet megkérdése nélkül. A nemzet jövőjének ügye kisajátíthatatlan, valamennyiünk ügye. A nemzetvédelemhez kapcsolódó kérdésekben az igazságok kimondásának semmi nem lehet akadálya.

Fájlalóan hozzáteszik, érvényesítésüknek sem lehetne akadálya!

A jövőnk történelempolitikája

Választóink szerint a jövőnk történelempolitikájának lényege, hogy **az örök érvénnyel leszűrt történelmi igazságainkat, s önazonosságunkat sohasem adjuk fel, még a szövetségi rendszer kedvéért sem, s párhuzamosan folyamatosan fejlesztjük a jelenleg inkább csak parázsló nemzettudatunkat.** Tegyük ezt észben tartva Bethlen Gábor erdélyi fejedelem intését: *„Nem mindig lehet megtenni, amit kell, de mindig meg kell tenni, amit lehet.”*. Osztják, s hivatásuknak tekintik Orbán Viktor által a nagykátai katolikus templom felújításakor megfogalmazott tennivalókat: *„A keresztényeknek, különösen a magyaroknak, mindig készen kell állniuk hitük, hazájuk, családjuk megvédésére.”* Amerikai látogatását követően is megszívlelendő intelmet hallottak tőle: *„A magyarokkal nem fordulhat elő, hogy a saját nagyvárosaikban etnikai és kulturális értelemben kisebbségbe kerüljenek, mert amikor úgy érzik, kihívás éri a kulturális identitásukat, megszólal a <<vézscsengő>>.”* Ezek szellemében nem néznek le, nem leckéztetnek másokat, de nem tűrik, hogy őket bárki lenézzon, leckéztessen, vagy hatalmaskodjon rajtuk. Közülük sokan két rendszerváltást is megértek, s vézscsengő náluk már rég szól. A rendszerváltás óta pedig folyamatosan riadóztat, időnként növekvő hangerevével, mert sem szép szavak, sem megtévesztő, vagy fenyegető szónoklatok nem állíthatják le.

Félreértések elkerülése céljából, nyomatékosan leszögezik, hogy a kormányzati lépésekre vonatkozó tényekkel alátámasztott bíráló megjegyzéseiket nem támadó szándékkal teszik; ellenkezőleg, a kormányzati szervek védelmében, támogatásaként, s figyelemfelhívásként, konzultáci-

óként értelmezik, ahogy a kérdések megfogalmazásaiból is kiderül. **Bíráló megjegyzéseik a legkisebb mértékben sem jelentenek egyetértést az álbaloldali neoliberális és nemzetidegen kormányellenes vádakodásokkal.** Ugyanakkor **bárákivel szemben** megkövetelik és fenntartják a jogot rá, mi több, hazafiúi kötelességnek tartják, hogy szabadon és korlátolatlanul rámutathassanak, szavakban-tettekben szembeszállhassanak a magyarságot hátrányosan érintő kijelentésekkel, tévedésekkel, hibákkal, intézkedésekkel, izmusokkal, különösen, ha ezek az országunkba akaratunk ellenére betelepült és a betelepülést honfoglaló szándékkal folytató nemzetidegenek részéről nyilvánul meg. Márpedig azt tapasztalják, **ha akár az érintett, akár más problematikus kérdéseket behatóbban vizsgálják, a legtöbbször ugyanazokra az okokra és okozókra bukkannak, s a következmények is gyanúsan azonos nemzetidegen hatalmi törekvésekre mutatnak.** Nyilván ezzel függ össze az ugyancsak bizonyítékként szolgáló körülmény, hogy a büntető következményeket hiába keresik, mert illetéktelenek addig csúrik-csavarják az ügyeket, míg kiderítik, hogy az elkövetők érinthetetlenek, büntethetetlenek. A példák ismertek, kezdve onnan, hogy a többször hangzatosan beígért elszámoltatás elmaradt, a sokasodó jogellenes titkosításokon keresztül a nemzetidegen törekvések elnézéséig. Nagyra is értékelik, hogy az ugyanezt tapasztaló kiemelkedő közéleti személyiségek ki merték mondani: következmények nélküli ország vagyunk. Pedig nem lenne nehéz levonni egyértelmű következtetéseket, de sajnos, a Soros illetékeseink ezt vétkesen elmulasztják. Választóink azonban megteszik. **Helyesnek tartják, támogatják a „Nekünk Magyarország az első” jelszót, amely elsősorban külpolitikai tartalmat kapott, ezért parancsolóan ki kell kiegészíteni ezzel a fontosabb belpolitikai tartalmú jelszóval: Nekünk a magyarok az első!** Mindig, mindenkitől, minden kérdésben szigorúan elvárják annak halaszthatatlan **első** lépésként történő határozott, következetes, **mindenre és mindenkire tekintet nélküli érvényesítését**, amit Szabó Dezső a „Segítség!” című regényében megfogalmazott: **„Nem azt kívánom, hogy a magyar tűzhelynél hátrány legyen az, hogy valaki más vérű. Azt kérem: ne legyen előny az, hogy valaki nem magyar.”** Nem véletlenül tekintik első szükségszerű lépésnek az 1925-ben megfogalmazott igényt, merthogy még 2019-ben is időszerű követelmény, ha nem időszerűbb. A nemzetidegenek már sértően egyenlőbbek, azt szeretnék elérni, hogy az általuk irányított gondolati erőterben éljünk, s tünetően érzékeltetik velünk, hogy az országot már önmagukkal tekintik azonosnak, saját képükre akarják formálni.

A történelempolitikailag helyes álláspont kialakítását elősegítendő, választóink nem győzik hangsúlyozni: a jelenlegi kormány elődjeinek sajnálatos elmarasztalható mulasztása okán örökölte e kényes helyzetet, keletkezéséért nem bírálható. Azért azonban igen, hogy újabb és újabb engedményeket tesz, kulcspozíciókba juttat filoszemitákat és nemzetidegeneket, bosszantóan bőkezű és sokirányú jogosulatlan politikai és anyagi támogatást nyújt részükre. Beszédesen támasztja ezt alá, hogy az ellenzéki pártoknak – ismét csak a Mi Hazánk kivételével – ehhez nincs bíráló szava; hallgatóságos kormánypárti-ellenzéki egyetértés sejlik, amit válasz-

tóink rossz jelnek tartanak. Nem tudják, milyen meggondolásokból, vagy okokból teszik, de gyanítják, hogy a háttérhatalmi kényszer itt is szerepet, ha nem főszerepet játszhat. Mivel a lakosság etnikai összetételére sorsdöntően kiható, azaz nemzeti létkérdésről van szó, ám nemzeti konzultációra mégsem került sor, a választási ígéretekben sem történt még utalás sem rá, választóink szemében ez önhatalmú eljárásnak minősül. Elismereendő ugyan, de ez sem téveszthet meg senkit, hogy e probléma történelmi keletkezésétől fogva mindig volt nem akármilyen külső, majd belső kényszer. Minden előző kormánynak volt „megfelelő” érve, amellyel a történelmi mulasztását megindokolta önmagának, de nem a nemzetnek, nem a történelemnek. S a felgyülemlett „eredmény” a szemünk előtt van. **A történelempolitikai tudat ennek okán parancsolóan mondatja választóinkkal, hogy véget kell vetni mindennek, mert ha folytatódik, hiába beszélünk lelkesen a magyar jövőről, történelmi távlatban nem lesz magyar megmaradás.** Üdvözlendő és megvan a jelentősége a hazafias szónak és meznek is, de önmagukban nem segítenek, át kell térnünk az átgondolt következetes tettekre. Választóink egymás között mosolyogva emlékeztetnek arra a történetre, amikor Konfuciusztól a tanítványai megkérdezték, meddig kell még ott ülnünk, hogy sorsunk jobbra forduljon, mire ő azt válaszolta, *„ha csak itt ültök, akkor nagyon sokáig”*. Mi se hívjuk hát ki magunk ellen a sorsot, **ne nézzük tétlenül, hogy már a megcsönkített hazánk is napról-napra kevésbé a sajátunk.** Ennek okán egyre égetőbb szükség van arra is, hogy a kormányzat a hazafiúi, magyar nemzeti beállítottságú személyekben, szervezetekben szövetségést lásson, ne politikai ellenfelet, még akkor sem, ha némelyek, választóinktól eltérően, nem az „érted haragszom” szellemében fogalmazzák meg véleményüket.

A világtörténelmi és a hazai helyzet egyaránt megköveteli, hogy ha biztosítani akarjuk nemzetünk jövőjét, első lépésként **késlekedés és megtorpanás nélkül kőkeményen** Szabó Dezső idézett gondolatát kell érvényesíteni. Ha ez a stratégiai felismerésként nem jut uralomra, a folyamatosan engedő, beletörődő, hátráló, elnapoló, a nemzetidegenekhez törleszkedő politikának **az ezernyi helyes egyéb intézkedés ellenére is** az lesz a logikus végeredménye, hogy elveszejtí a kormánypártokat, s végül a nemzetet.

A sokasodó hazai nemzetidegen szervezetek vezetői még a nyilvánvaló magyarellenes nyomulással szembeni önazonosságvédő szavakat, vagy tetteket is a „gyűlölet” megnyilvánulásának, kiiktatandónak, sőt büntetendőnek kiáltják ki, s mindent, ami nem nyeri el tetszésüket, összemossnak az antiszemitizmussal. Az antiszemitizmus definíció érvényesítése, ahogy a tanulmány első részében rámutattunk, sajnos, kormányzati segítséggel, társadalmi életünk főleg jövőt meghatározó kulcsfontosságú szegleteiben folyik. A nemzetidegenek azt próbálják vele elérni, hogy politikai, gazdasági, szellemi hadviselést képezzen az alkotmányos jogokkal élni akaró államalkotó magyarokkal szemben. Ki akarják kényszeríteni, hogy a nemzetidegeneket maguk elé helyezték minden tekintetben, s azt az érzetet akarják kelteni bennük, hogy ők vannak kisebbségben, s egyre inkább idegennek érezzék magukat a saját hazájukban. Aki nyitott szem-

mel jár, láthatja, e folyamat vészes gyorsasággal halad. Az hozzá társuló zéró tolerancia e körülmények között objektíve törvényen kívülre helyezi az igazságot kimondókat, hiszen nem számít, hogy véleményük igaz-e, vagy nem, hanem eleve büntetendő, mert csak az számít, érinti-e az érinthetetleneket. Egyes zsidó vezetők és szervezetek megalapozatlan célzatos érzékenysége (azaz, pozíciószerezési nyomulása) így válhat uralkodóvá, vagyis fontosabbá, mint a magyarok szólásszabadsága. Mindaz, amit e zsidó vezetők és szervezetek **a belátható következményeit tekintve öngyilkosnak is minősíthető politikát** alkalmazva elérnek, szemükben szent szerzett joggá válik, amit nem lehet módosítani, sem visszavonni, mert az már antiszemitizmus, s ezt azonnal világgá harsogják, nemzetközi segítséget követelve. Történelmünkre visszatekintve megállapítható, hogy gátlástalanul és céltudatosan, naponta kisebb-nagyobb gyakorlati és elvi pozíciókat szerezve, így jutnak egyre közelebb honfoglalási történelmi céljukhoz. Világosan látják ezt szemiták, filoszemiták, antiszemiták, külföldiek egyaránt. Legfőbb ideje, hogy a magyarok is rádöbbenjenek, s érvék el, hogy **a tőlünk türelmet követelő türelmetlenek nemzetellenes antiszemitizmus definíciójának mindenhatóvá tétele helyett, körültekintően előkészítendő nemzeti konzultációval megtámogatva, ingadozás nélkül iktassuk törvénybe, s az alkotmányba is, hogy soha, semmilyen vonatkozásban ne lehessen előny, ha valaki nemzetidegen, akkor sem, ha már magyar állampolgár, illetve semmilyen tekintetben ne lehessen hátrány, ha valaki magyar. Mi sem természetesebb, mint hogy minden országban az őslakos államalkotók vannak előnyben. Ennek okán, Magyarországon az minősüljön végre előnynek, törvényben és gyakorlatban egyaránt, ha valaki magyar. Tudatosuljon mindenkiben, hogy e túlzás nélkül nemzetmentőnek minősíthető elvnek demokratikus, emberséges átültetése a gyakorlatba, a nemzetidegenek ellenségeskedő, honfoglalás célú nyomulásától eltérően, senki ellen nem irányul, hanem a természetes állapotot állítja helyre, minek okán minden érintett fél békés jövőjét biztosító történelempolitikai szükségszerűség.**

— — —
* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.